

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

8. DUBNA 2012

*Pokoj a radost
pramenící z Kristova
zmrtvýchvstání
svým čtenářům přeje
a vyprošuje redakce.*

Z obsahu:

Prinášet sebe v oběť

Z promluvy Bene-
dikta XVI. k episkopátu,
kněžím a seminaristům
15. 2. 2012
- strana 2 -

Mlčenlivé svědectví

Turínské plátno - nejzá-
nější křesťanská relikvie
- strana 4 -

Rozumem nadaný duch, nebo pouhá příroda? (3)

Norbert Clasen
- strana 6 -

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička (4)

Marino Parodi
- strana 8 -

Kristus vstal z mrtvých

Arcikněz Justin Popovič
- strana 9 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi
Michelinimu (36)
- strana 10 -

Svatý Alois Scrosoppi (5)

- strana 12 -

Lucas Cranach mladší (1515–1586): Vzkříšení

Církev slaví velikonoční slavnost s nesmírnou, až nedočkavou radostí. Připomíná si přitom s jasotem události prvního dne po sobotě, největšího dne celých lidských dějin. Jeho protagonistům, především Ježíšovým učedníkům, to ovšem trvalo poněkud déle, než se k velikonoční radosti do-

pracovali. Pán jim dal hned ráno jedinečnou příležitost, aby se jako první ze všech zařadili mezi blahoslavené, kteří neviděli, a přece uvěřili. To, že jí nevyužili, neznamenalo však pro ně ztrátu povolání, a proto s tím větší vděčností a pokorou přijali večer od Pána podíl na jeho božské moci: stali se správci jeho milosrdenství a milostí. Stojí jistě za povšimnutí, že tohoto povolání se naopak nedostalo svatým ženám, ačkoliv v době zkoušky osvědčily větší statečnost, lásku a věrnost. Pán má své božské důvody, proč si za své kněze vyvolil právě jen své muže, a to bez ohledu na jejich předchozí selhání.

Boží Syn přece od počátku věděl, jak se jeho přátelé v době zkoušky zachovají, stejně jako věděl o Petrově zradě již ve chvíli jeho povolání. Bůh velmi dobře zná své tvory, obecně i osobně. Jeho způsob, jakým Bůh rozdělil role mezi muže a ženy, byl, je a zůstane tím nejmoudřejším. Kdo chce být Bohu rádcem? Spíše než domáhat se toho, čím pověřil jiné, měl by se každý starat, aby co nejlépe odpovídal na to, co Bůh svěřuje jemu. Nic moudřejšího a prospěšnějšího nemůžeme vymyslet, než když zkoumáme, jaká je Boží vůle, a vynasnažíme se, abychom jeho nejmoudřejšímu plánu co nevěrněji vyhověli.

Jak obdivuhodná Boží moudrost a dobrota se projevila v tom, že nám zcela jedinečným způsobem zachoval tak výmluvnou památku na umučení svého Syna, jakou je jeho pohřební plátno. Postaral se nejen o to, aby tato dokonalá „dokumentace“ vznikla, ale také aby se nám zachovala a překonala nástrahy, které ji během dějin ohrožovaly. Přitom nám

ji předal tak, aby odpovídala naší víře. Ačkoliv svatá relikvie své poselství nikomu nevnucuje, podporuje víru toho, kdo je přijímá. Nenechává ovšem na pokoji ani skeptiky a agnostiky. Její existence jim bude vrtat v hlavě, ať chtějí nebo nechtějí. Zatím však všechno úsilí dokázat, že je to rafinovaný podvrh, jenom přispělo k hlubšímu poznání jejího zázračného charakteru. Nových vědeckých metod

a postupů se věrohodnost Turínského plátna vůbec nemusí obávat. Jejich aplikace přinese nakonec jen nové důkazy a důvody k obdivu a úctě, tak jak tomu bylo doposud.

I nejnynější vědecké postupy zde nakonec narazí na nepřekonatelný předěl, a tím je hranice mezi světem přirozeným a nadpřirozeným. Není to hranice, za kterou nesahá jsoucno, nepanuje zde žádná prázdnota nebo „černá díra“, jen zde přestávají fungovat přístroje, ukazatele a měřidla, které používáme a na které tak spoléháme ve svém pozemském časném světě. Svět za touto hranicí je před Bohem stejně „přirozený“ jako ten náš, i tento svět patří k velkému dílu stvoření, i když je „přirozený“ jiným způsobem, než na jaký jsme v pozemských podmínkách zvyklí.

Písmo svaté i lidské dějiny znají ne jeden případ, kdy se člověk vrátil ze smrti k životu, tato „vzkříšení“ se však podstatně liší od Zmrtvýchvstání našeho Pána, které není pouhým návratem do podmínek pozemského života, ale definitivním přechodem z časnosti do věčnosti. Je to první historický případ, kdy identita fyzického těla přechází ze stavu svých přirozených podmínek a vlastností do zcela nového stavu, ve kterém již tělo nepodléhá nám známým přírodním a biologickým zákonům a omezením svého předchozího dočasného života, ale je vysvobozeno z pout a omezení času a prostoru a nabývá zcela nových vlastností a možností, o jakých máme jen zcela mlhavou

Dokončení na str. 5

Přinášet sebe v oběť

Z promluvy Benedikta XVI. k episkopátu, kněžím a seminaristům 15. 2. 2012

Čtvrtá a poslední část Listu k Římanům začíná slovy: *Pro milosrdenství Boží vás vybízím.* (Řím 12,1) K čemu nás vybízí svatý Pavel? *Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou.* V originále stojí: *Obětujte svá těla.* Pavel mluví o liturgii, mluví o Bohu, o Božím prvenství. Nemluví však o liturgii jako o obřadu, mluví o liturgii jakožto o životě. My sami, naše tělo, my v našem těle a jako tělo máme být liturgií. To je novost Nového zákona, uvidíme to dále: Kristus obětuje sám sebe a nahrazuje tak všechny jiné oběti. A chce „přitáhnout“ i nás samotné do společenství se svým Tělem. Naše tělo společně s jeho Tělem se stává Boží slávou, stává se liturgií. Tak slovo „obětovat“ není alegorií; alegoricky by i náš život byl liturgií, ale naopak, pravou liturgií je liturgie našeho těla, našeho bytí v Těle Krista, tak jako sám Kristus se stal liturgií světa, liturgií kosmickou, která usiluje všechny k sobě přitáhnout.

„Ve svém těle, obětovat tělo.“ Tento výraz označuje člověka jako celek, nerozdělitelnost mezi duší a tělem; v těle jsme my sami, tělo je oživováno duší, naše tělo má být uskutečněním našeho klanění. A pomysleme, že náš každodenní život v těle, v malých věcech, by měl být inspirován, prostoupen, ponořen do božské skutečnosti, měl by se stát konáním společným s Bohem. To neznamená, že musíme vždy smýšlet jako Bůh, ale že máme být skutečně prostoupeni Boží skutečností tak, aby celý náš život – nejen naše myšlenky – byl liturgií, byl klaněním. Pavel pak říká: *Přinášejte svá těla v živou oběť.* Řecký výraz zní „logike latreia“, ten se pak objevuje v římském mešním kánonu: „ra-

tionabile obsequium“. Je to nová definice kultu, ale je připravená již jak ve Starém zákoně, tak v řecké filosofii. Jsou to jakoby dvě řeky, které vedou do stejného bodu a spojují se v nové liturgii křesťanů a Krista: Starý zákon: tehdy od počátku chápali, že Bůh nepotřebuje býky, kozy a podobné věci. V žalmu 50 (49) Bůh říká: *Myslíte, že jím býky, že piji krev kozlů? Nepotřebuji tyto věci, nelíbí se mi. Nepiji a nejím tyto věci. Nejsou pro mě oběti. Obětí je Boží chvála.* (srov. 13–15.23) Tak jde cesta od Starého zákona až k bodu, kde tyto věci, symboly a náhrady zmizí a sám člověk se stává Boží chválou.

Totéž se děje s řeckou filosofii. I zde se chápe stále více, že není možno oslavovat Boha těmito věcmi – obětovanými zvířaty –, ale že „logos“ člověka, jeho rozum se stává Boží slávou, je skutečnou adorací, je to myšlenka, že člověk má vystoupit sám ze sebe a spojit se s „Logos“, s velkým Rozumem světa a stát se tak opravdu klaněním. Ale schází zde jedna věc: člověk podle této filosofie by měl, tak říkajíc, opustit své tělo, zduchovnět, jen duch by byl klaněním. Křesťanství však není prostě zduchovněním nebo moralizací: je vtělením, tj. Kristus je Logos, je vtělené Slovo a On shromažďuje všechny, takže se v NĚM a s NĚM, v jeho Těle jako údy tohoto Těla stáváme skutečně Boží oslavou. Uvědomujme si toto: máme na jedné straně jistě vyjit z těchto materiálních věcí k duchovnějším pojetí klanění se Bohu, ale také dospět ke vtělení ducha, dospět k bodu, v němž naše tělo je pojata do Těla Kristova a naše chvála není pouhé slovo, pouhá aktivita, ale skutečnost celého našeho života. Myslím, že

Dokončení na str. 11

Nadchází jitra prvního dne po sobotě, největší a nejslavnější svítání lidských dějin. Již třetí den odpočívá narychlo pochované tělo Ježíše z Nazareta v novém skalním hrobě, pečlivě zapečetěném a strážném vojáky. Jsou to příslušníci té rot, která se v pátek shromáždila kolem zbičovaného odsouzence, aby dovršila jeho muka, zneuctila ho a ponížila. Proč bdí u hrobu právě tito bezcitní nepřátelé? Neměli by zde držet čestnou stráž ti, kterým prokázal svou lásku až do krajnosti? Kde jsou? Pokus se je vyhledat.

Skryli se a bezpečně zavřeli. Neradi si přiznávají, proč aby je náhodou nestihl osud jejich Mistra. Panuje tu skleslost, strach a beznaděj. Při pohledu na ustrašenou družinu, ve které už chybí ten, který Pána zaprodal, však nepodléhej pokušení ji kritizovat nebo soudit, ale myslí především na svou vlastní lidskou slabost a křehkost. Nedomnívej se, že bys na jejich místě prokázal více odvahy. Je to doba očisťujícího protivenství. Ježíšova slova *Satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici*,⁽¹⁾ platí i tobě. Teprve opravdová zkouška ti nastaví zrcadlo pravdy.

Tři roky žili s Ježíšem v tak důvěrném styku, a najednou jsou v koncích. Snadno se prohlašuje: „*Jsem ochoten jít s tebou do vězení i na smrt*,“⁽²⁾ dokud se člověk nedívá smrti tváří v tvář. Právě v této místnosti se učedníci ještě před třemi dny v přítomnosti svého Mistra hádali, kdo je z nich větší. To bylo ale pod dojmem slavnostního průvodu, kdy hrdě doprovázeli Pána, kterému lid provolával slávu. Ale ze čtvrtku na pátek se všechno rázem změnilo, když se začalo naplňovat to, co se muselo splnit: *Byl zařazen mezi zločince*.⁽³⁾ Šokující lidský strach dokázal ochromit všechnu jejich duševní sílu do té míry, že si nejsou ani schopni připomenout, co jim Pán tak jasně předpověděl. Ve skutečnosti si Pán přeje, *abychom s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti*.⁽⁴⁾

Někdo klepe na dveře smluvené znamení. Přivítej svaté ženy, které přicházejí od Pánova hrobu. V jejich tvářích jsou jasné stopy překvapení, úleku, úžasu i radosti. Zatímco události posledních hodin zahrnaly srdnaté rybáře do úkrytu, tyto křehké ženy naopak vyhnaly z jejich domovů. Lásky jim přikazovala, aby vždy byly tam, kde je jejich Pán. Vydřely pohled na jeho strašnou smrt, vyplakaly všechny své slzy a dnes chtěly být první u jeho hrobu. A Ježíš je odměnil tím, že se nespokojil s poselstvím anděla, ale do-

konce sám jim vyšel vstříc živý a oslavený. Vyslechni si jejich překvapující zprávu o zážitku u hrobu: Viděly zářícího anděla, který jim oznámil, že Pán je živ, viděly polomrtvé strážce, kteří naopak hrůzou zcela ochrnuli, a nakonec se setkaly se samotným Ježíšem. „*Nebojte se! Pán přijde i za vámi!*“

Nebojte se!

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Mohli ustrašení a zarmoucení učedníci slyšet radostnější zprávu? Jestliže jsi očekával výbuch radosti a šťastné objímání, mýlíš se. Učedníci se divají na nadšené ženy, jako by se pomínuly. Co jim to brání, aby uvěřili? Zdrtilo je Pánovo ponížení do té míry, že tato radostná zpráva přesahuje jejich pomýšlení? Zaplnil snad pocit vlastního zahanbení a viny jejich srdce nepřekonatelnou skepsí? Nebo jsou tak zklamaní tím, že se zhroutily jejich původní vytoužené představy a ambice, že už nechtějí vidět žádné jiné východisko? Pán ti ukazuje na jejich příkladu, jak se nepřipravenost srdce může stát překážkou i pro největší Ježíšův dar. Nakonec poselství, které ženy přinesly přímo od Pána, jen ještě zvětšilo jejich pochybnosti. Zanechej učedníky o samotě, aby se až do večera zamýšleli sami nad sebou a připravili se na osobní setkání se svým Mistrem.

Od hrobu odešli ještě jiní poslové, které na rozdíl od žen nezaskočila radost, ale zděšení a strach. Ozbrojení strážci byli bezmocní proti nebeské bytosti. Musí přiznat svou kapitulaci: zapečetěný hrob je nejen otevřen, ale je prázdný. Přesvědčili se, jak nicotná jsou všechna lidská opatření proti Boží moci, proti jeho záměrům. Uvědom si na tomto místě, jak mocný je i tvůj osobní nebeský strážce, kterého ti Bůh přidělil na celý tvůj život. Když se zmatení žoldnéri vzpamatovali ze svého šoku, museli konstatovat, že jim nezbyvá nic jiného než jít a oznámit tuto mimořádnou událost těm, kteří je sem postavili jako odpovědnou hlídku.

Svědectví zděšených vojáků je tak živé a bezprostřední, že se židovští předáci ani neodvažují o něm pochybovat. Dostalo se jim onoho znamení, o které žádali: chrám, který zbořili, je opět vystavěn.⁽⁵⁾ Nyní jim Ježíš posílá jejich vlastní svědky, aby jim jeho důkaz potvrdili. Synedrium se narychlo schází, aby projednalo nečekanou situaci. Porada o této zarážející skutečnosti je dlouhá. Je-li tomu tak, dopustili jsme se justiční vraždy. Všechno, co řekl, byla pravda. Všechno, co učinil, bylo správné. Zabili jsme Božího Syna, jak je psáno, ale k tomu se přece nemůžeme doznat. Jak bychom vypadali před

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokázal dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1–4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus

Dokončení na str. 13

celým národem? Mocní mají zato, že jsou pány všeho, i pravdy. Pokud jim nevyhovuje, tím hůře pro pravdu. Ale co s těmito příliš věrohodnými, a tedy příliš nepohodlnými svědky? Koupili si zrádce, koupí si i svědky. Vyžádali si je od Piláta, aby znemožnili podvod. Dostanou velkou sumu, aby znemožnili pravdu. Výmyslem o tom, co se údajně stalo v době, kdy byli ponořeni do hlubokého spánku, mají vrátit otřesenou sebedůvěru všem, kteří se bojí živého Ježíše. Tomu, kdo nechce uvěřit a hledá si výmluvy, postačí i docela vratký a třeba i nesmyslný důkaz. Jen na to hlavní jako by zapomněli: Co s živým Nazaretským? Není to přítel hříšníků?

Modlil se za své nepřátele dřív, než zemřel. Jak rád by vás přijal, ale nechtěli jste. *Proto váš dům zůstane opuštěný*.⁽⁶⁾ *Kdo neposlouchá Mojžíše a proroky, neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých*.⁽⁷⁾

Nediv se stínům, které vidíš často kolem sebe. Kolik to stínů nachází Ježíš ve svůj nejslavnější den! Jak na to odpoví? Až se snese soumrak prvního dne po sobotě, Pán přijde ke svým nevěřícím přátelům a dá jim moc, aby jeho jménem odpouštěli hříchy. Takový je *den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho*.⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 22,31; ⁽²⁾ tamt. 33; ⁽³⁾ tamt. 37; ⁽⁴⁾ Řím 6,5;

⁽⁵⁾ Jan 2,19; ⁽⁶⁾ Mt 23,38; ⁽⁷⁾ Lk 16,31;

⁽⁸⁾ resp. žalm 118

Mlčenlivé svědectví

Od nepaměti fascinuje Turínské plátno věřící i nevěřící. Je považováno za nejvzácnější křesťanskou relikvii, i když jeho pravost byla zpochybňována a vlastně stále ji ještě někteří zpochybňují. Možná je to právě proto, že se jedinečným způsobem dotýká jádra naší víry. Ale kdo se dívá s upřímným srdcem na vznešený, téměř fotograficky přesný obraz Ukřižovaného na plátně, ten v něm skutečně pozná na smrt umučené tělo našeho Pána, který mě miloval a za mě se obětoval (Gal 2,20).

Mezi vědou a vírou

Turínské plátno patří k nejvíce zkoumaným objektům naší doby. Samostatný vědní obor – sindonologie – trvá už více než 100 let a je na stopě jeho tajemství a téměř nekonečného množství informací, které jsou „zapsány“ ve lněném plátně o rozměrech 4,36 × 1,10 m.

Navzdory mnoha stále existujícím nejasnostem potvrzují dosavadní udivující výsledky výzkumu, že se jedná o pravý Kristův pohřební rubáš. O jeho pravosti věřící podle nejstarší tradice nikdy nepochybovali.

Samozřejmě, ze všech těchto získaných poznatků nemůžeme násilím vyvozovat „vědecké důkazy“ historické existence Ježíše Krista a jeho vzkříšení. Mohou nám však pomoci ještě pevněji věřit v pravou skutečnost, kterou popisují evangelia.

Protože mezi tím, co nám „hlásá“ hrobové plátno, a mezi biblickými zprávami o Ježíšově umučení a zmrtvýchvstání

Během Hitlerovy návštěvy v Itálii v roce 1938 se nacisté tvrdě vyptávali, kde se nachází Turínské plátno. Právě proto, aby byla relikvie uchráněna, byla v roce 1939 tajně přenesena do benediktinského opatství u města Avellino na jihu Itálie. Zůstala tam až do konce války. Když němečtí vojáci prohledávali opatství v roce 1943, všichni mniši se shromáždili před oltářem, ve kterém bylo plátno ukryto. Velitel komanda tehdy nařídil vojákům, aby bohoslužbu nerušili.

existuje ve všech podrobnostech naprostá shoda, mnozí nazývají toto plátno „pátým evangeliem“.

Boží ochranná ruka

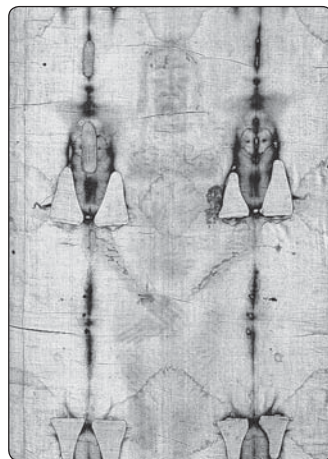
Ze tří evangelií se dovídáme o Josefovi z Arimatie, předním muži z velerady, který v podvečer Velkého pátku požádal Piláta o Ježíšovo mrtvé tělo, sňal je z kříže, zavinul do čistého plátna (řecky „sindon“) a uložil do hrobu.

Evangelista Jan hovoří ve své velikonoční zprávě o plátně a roušce, kterou Petr a učedník našel v prázdném hrobě: *Viděl a uvěřil.* (Jan 20,8)

Co se však potom s plátnem stalo, o tom mlčí. Můžeme však předpokládat, že se stalo jediným bezprostředním „svědkem“ Ježíšova zmrtvýchvstání a velmi dobře chráněným pokladem první křesťanské obce.

Významným důvodem mlčení by mohl být židovsko-antický názor, podle kterého se předměty z hrobů, např. i plátna, pokládaly za nečisté a odhazovaly. Tak se v prvních staletích připomíná jen mandylion – plátno, do kterého byla vtisknuta Kristova podoba „nikoliv lidskou rukou zhotovená“. Neznámými cestami se dostalo z Jeruzaléma do Edessy, hlavního města Anatólie (dnešní východní Turecko), kde ho v roce 544 uctivali jako tetradiplon, tj. „čtyřikrát přeložené“. Zřejmě uchovávali plátno v truhlici tak složené, že skrze kruhový otvor bylo na něm vidět Svatou tvář. Na základě pověsti o zázračnosti se pak plátno dostalo do císařského města Kon-

stantinopole. Zajímavé je, že již ve 4. století byl vytvořen nový vzor podoby Krista. Tento vzor velmi jasně předpokládá znalost podoby z plátna. Z analýzy obrazů se dá vyvodit závěr, že mnohé ikony a portréty na mincích prvního tisíciletí jsou v podstatných rysech tváře takřka shodné s podobou na plátně: majestátní vážnost, velké oči, dlouhý úzký nos, vous a vlasy sahající na bedra. Tento vzor podstatně ovlivnil i náš obraz Krista.

V roce 1204 během křižáckého plenění Konstantinopole relikvie zmizela a pravděpodobně byla přenesena do Francie. Kolem roku 1353 bylo plátno vystaveno v Lirey (jižní část Champagne) v celé své délce. Od té doby je místo uložení plátna dokonale zdokumentované. O sto let později se plátno dostalo do vlastnictví Savojské dynastie. V jejich sídle v Chambéry v blízkosti francouzských Alp bylo přechováváno v zámecké kapli. Požár, který zde propukl v roce 1532, způsobil na plátnu zatím největší škody. Jen okolnost, že plátno bylo ve výklenku, zabránila, že celé neshořelo. Když členové Savojského rodu přesídlili v roce 1578 do Turína, přenesli plátno slavnostně do svého nového turínského zámku. Bylo to šťastné rozhodnutí, protože kdyby zůstalo ve Francii, jistě by pozdější protináboženské revoluční boje nepřežilo.

Tak bylo plátno v pohnuté historii vícekrát Boží rukou zachráněno. Ve vlastnictví Savojského

rodu zůstalo 400 let. V roce 1983 je italský exilový král Umberto II. Savojský předal Svatému stolci. Plátno se však dodnes nachází v turínské bazilice sv. Jana, v bývalé kapli královského paláce.

Ukřižovaný židovský král

Anatomicky dokonalý otisk na Turínském plátně nám představuje zepředu i zezadu ukřižovaného muže statné postavy. Tělo zřejmě položili na plátno hlavou do středu a druhou polovinou je přikryli.

Krev představovala pro Židy sídlo života. Proto bylo obvyčejem, že tělo člověka, který násilným způsobem přišel o život, neumývali, jak to bylo jinak zvykem, ale neumyté i se zakrvaveným šatem položili na plátno a pochovali. Víme však, že Ukřižovaného zbavili vojáci jeho šatu. Proto byl, jak je zřejmé, neoděný položen na plátno, s rukama zkříženými v klíně. Šátky přitáhli dolní čelist k horní a k tělu přivinuli paže, které by jinak ztuhly rozpjaté v poloze ukřižování. Z obrazu na plátně je možno vyčíst, že ukřižovaný muž měl výšku 181 cm, měl asi 30–45 roků a vážil 77 kg. Jeho tělo bylo svými proporcemi utvářeno do mimořádné krásy.

Dle zvyku se mrtvolý zločinců házely bez zvláštní pozornosti do jámy. O Pánově pohřbu však máme podrobnou zprávu v Janově evangeliu (Jan 19,38–42).

Po celá staletí neviditelný

Co bylo téměř 2000 let nedostupné výzkumu a pouhým okem neviditelné, stalo se „čitelným“ počátkem 70. let 20. století. Množství informací a stop, které jsou uloženy ve vláknech plátna, to vše jsou jako „textilní nosiče“ informací.

Plátno samo je šedožlutá tkanina z rovných vláken, utkaná náročným a nákladným způsobem vzoru rybí kosti, což svědčí o jeho antickém původu ze syrské oblasti a o jeho velké vzácnosti.

Mezi Sýrií a Palestinou panoval tehdy čilý obchodní ruch, tak

že se nám z Ježíšovy doby zachovaly i jiné srovnatelné tkaniny.

Nekatolický švýcarský vědec a kriminolog dr. Max Frei při výzkumu mikroskopem potvrdil, že v plátnu jsou dodnes přítomná zrnka *pylu z květů více než 76 druhů rostlin*, z nichž většina pochází z okolí Jeruzaléma (některé z nich už neexistují, ale stejný pyl našli v bahně Mrtvého moře), další část je z Anatólie a z oblasti Konstantinopole, zbytek ze střední Evropy. Kromě toho bylo na plátně identifikováno *28 otisků květů a rostlin*. V tkanině byly zjištěny zbytky *myrhy a aloe* a stopy *špíny z ulice* v oblasti pravé paty a kolena. Tyto zbytky nečistot obsahují aragonit, ojedinělý druh vápence, který se objevuje při vykopávkách v Jeruzalémě.

Při zvětšení obrazu tváře objevili vědci na pravém oku a později i nad levým obočím otisk mince. Obě mince dal prokazatelně razit Pilát Pontský v letech 29/30.

Tyto objevy výjimečným způsobem zdůrazňují pravost plátna, a to z několika hledisek. Tak např. na základě pylových zrn se dá pochopit celá cesta plátna z Jeruzaléma do Evropy. Římské mince, které se někdy kladly mrtvým na víčka, přesně určují dobu použití plátna.

Namalován posvátnou krví

Skvrny po krvi, krevním sérum a po vodě, již byl hašen požár v roce 1532, které plátno pokrývají a prostupují, vytvářejí určitým způsobem první „obraz“ Muže bolesti. Prokazatelně se jedná o krev muže krevní skupiny AB (stejně jako u známého eucharistického zázraku ve městě Lanciano z r. 1631).

„Krvavý obraz“ na plátně nám silně emotivními a dokonalými podrobnostmi bezprostředněji než jakákoliv dějepisná kniha představuje skutečnost římského ukřižování, které bylo známo jako nejkrutější a nejpoutavější způsob poprav. Celé

tělo s výjimkou hlavy, předloktí a chodidel je poseto *ranami* po bičování typickými římskými důtkami, které měly na řemících upevněny kousky olova.

Z vějířovitého uspořádání ran na zádech se dá usoudit, že šlo o dva katy, kteří stáli za odsouzcením, a zvláště brutálně a silně bičoval voják po pravé straně odsouzeného. Dovídáme se, že ran bylo až 120, přičemž ty, které způsobily pouze podlitiny, na plátně nezanechaly žádné stopy. Zatímco římské právo nestanovilo horní hranici počtu úderů, podle židovského práva jich bylo povoleno jen 39.

Na čele zmučeného je možno rozeznat 13 a na zadní straně hlavy 20 malých bodných ran pocházejících od *trnové koruny*. Tu je třeba si představit jako přílbu a nikoliv jako věnec kolem hlavy. Jelikož temeno lebky není na plátně celé viditelné, předpokládá se, že ran po trnech bylo v hlavě kolem 50.

Na základě průběhu krváčení bylo možno rozlišit krváčení z tepen (krev vytékající pod velkým tlakem) a žilní krváčení, které bylo zjištěno např. na čele v podobě obrácené číslice 3. Rány na ramenou způsobilo břevno kříže, které bylo vloženo na odsouzeného. Mělo obvykle délku 1,7 m a vážilo 40–50 kg.

K ukřižování se používaly hřeby dlouhé 20–25 cm o čtvercovém profilu 8×8 mm. Nepřibíjely se dlaně, protože ty by se protrhly, ale zápěstí, kde mohly váhu těla držet tři šlachy. Tím však docházelo k poranění mediálního nervu, což vyvolávalo hroznou bolest a způsobovalo mdloby a ochrnutí palce. Ten se reflexivně stáhl do dlaně, a proto na Turínském plátně není vidět palce rukou. Na základě toku krve po pažích se dá určit jejich úhel ohybu, který činil 65° a zmenšil se na 55°, když se Ukřižovaný pokoušel za nesmírných muk pozvednout opřením o hřeb v nohou, aby si ulehčil dýchání. Tento hřeb prorážel nártu nohou mezi druhým a třetím prstem a levá noha byla položena přes pravou. Na to poukazuje krevní otisk celé plochy pravého chodidla.

V tom je naše nesmírná naděje a velká velikonoční radost, neboť zmrtvýchvstalý Pán se nám zjevuje a představuje jako *prvorozený* mezi všemi, kteří budou *zkříšeni z mrtvých*. Naše tělo má již zde na zemi mezi vší ostatní hmotou zcela zvláštní a privilegované postavení a určení. Trest, který nás postihl za náš hřích, postihl sice i naše tělo, takže po smrti podléhá zkáze. Ale je mu určeno, že jednou vstane ve stavu, ve kterém už *zkáze nepodléhá*. *Do země se ukládá jako živočišné, ale vstane jako zduchovenlé. Tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost a tělo smrtelné nesmrtelnost*. I jako živočišné je tedy posvátné a křesťním posvěcením vyňaté z ostatní přírody. Když o něm mluví apoštol jako o chrámu, není to nějaká metaforická nadsázka, ale skutečnost, kterou naše pozemské smysly nevnímají, ale která je zcela zřejmá Bohu, andělům a svatým, a proto musí být samozřejmá také naší víře. Proto ukládáme těla našich zemřelých s úctou do posvěcené země, protože toto tělo

jednou slavně vstane, aby se věčně radovalo u Pána a oslavovalo ho spolu se všemi anděly a svatými. Proto ovšem také musíme s naším tělem nakládat jako s něčím skutečně posvátným, neboť je povoláno, aby se jednou ocitlo v nebi, kam nic nečistého vstoupit nemůže. Jak velice si Bůh cení chrámu lidského těla, vidíme na příkladech těch, ve kterých našel takové zalíbení, že je uchránil po smrti od porušení určeného všem smrtelníkům. Patří mezi ně i blahoslavená Anna Maria Taigi. Když po 18 letech otevřeli její rakev, bylo její tělo neporušené, jako by je do ní uložili včera.

Lidé tohoto světa si udělali z těla modlu, ale ve skutečnosti ho nemají v úctě ani za života, ani po smrti. Způsoby, jakým ho na jedné straně zneužívají ke své rozkoši a s jakým se ho na druhé straně zbavují, jestliže jim z nějakých důvodů nevyhovuje, jsou zvrácené, hanebné a ponižující a urážejí člověka i jeho Stvořitele. Kdo zasévá do svého těla, z těla také sklídí záhubu. -ls-

Vznik ve světle Zmrtvýchvstání

Nám dobře známý obraz na rubáši – mužská postava s přesvatou Tváří – a otázka, jak se dostal na plátno, zaměstnává vědu od roku 1898 až do dnešních dnů. V tom roce bylo plátno u příležitosti vystavení poprvé fotografováno. Pořízením fotografie byl pověřen turínský právník a vášnivý fotograf Secondo Pia. Když pak v noci ve své laboratoři vyvolával fotodesky 60×50 cm, objevil něco zarážejícího. Na fotografickém negativu, kde se obraz vyjímal na tmavém pozadí plátna, vystoupila náhle podoba Ukřižovaného jako neuvěřitelně realistický „pozitivní“ obraz. Secondo Pia později řekl: *Takřka se mi zastavilo srdce! Plotna mi málem vypadla z ruky, když jsem spatřil Ježíšovu tvář, kterou celých 1900 let nikdo neviděl.* ►

► Bylo zřejmé, že originál obrazu se na plátně chová jako přirozený negativ. Tato senzacce vyvolala zájem světové veřejnosti i vědy o Turínské plátno a stala se podnětem k modernímu výzkumu tohoto pohřebního plátna.

S pomocí počítačů NASA se k velkému překvapení vědců podařilo vytvořit nezkreslený reliéfní obraz Ukřížovaného. Kromě toho bylo zjištěno, že pod stopami krve není žádné jiné zbarvení. Protože zbarvení mají podobné vlastnosti jako skvrny po požáru, dospěli američtí vědci k závěru, že obraz musel vzniknout v důsledku „bleskového“ výskytu „tepelného záření“ vysoké intenzity, které netrvalo déle než 1/2000 sekundy, takže vlákna povrchově „opálilo“ a zbarvilo, ale nespálilo. Podle německého chemika Eberharda Lindnera mohlo jít nikoliv o tepelné, ale elektronové záření, které v okamžiku Zmrtvýchvstání vycházelo z povrchu těla. Jen tento druh záření, které s rostoucí vzdáleností ztrácí silně na intenzitě, mohlo se promítnout téměř kolmo na vnitřní stěnu plátna a vtisknout zde jasně vystínovaný a takřka absolutně nezkreslený obraz.

Tento vědecký pokus o vysvětlení se týká samozřejmě jen absolutně jedinečných „vnějších průvodních okolností“ Zmrtvýchvstání, které umožnily vznik obrazu na plátně. Zmrtvýchvstání samo zůstane jako Boží zásah navždy tajemstvím víry, před kterým se může rozum jen pokorně sklonit.

Vítězná tvář

Když se pak ještě jednou podíváme na obraz Ukřížovaného na plátně, jak nám ho negativ jasně ukazuje, v jeho tváři se zra-

dlí mimořádně působivým způsobem obě skutečnosti: umučení i Zmrtvýchvstání.

Při všech těžkých zraněních, která Pánu způsobilo bičování a ukřížování, zdá se, že tvář Ukřížovaného bili mimořádně bezohledně a krutě, jako by mučitelé tuto tvář a především jeho pohled, jeho oči nedokázali snést.

Kromě hlubokých vpichů trnů na čele, spáncích a pokožce hlavy (tyto oblasti jsou obzvláště citlivé na bolest) je možno rozpoznat velký počet otoků a zranění způsobených tvrdými údery a nekontrolovanými pády muže, který nesl kříž po cestě až na místo popravky. Svědčí o tom i špína z ulice objevená na špičce nosu. Obě obočí, čelo i brada jsou oteklé, vykazují tržné rány a pohmožděnin. Při pohledu z naší strany vidíme silné otoky na levé tváři a pod levým okem, které specialisté zjistili na základě chybějícího zaočnění očního víčka. Na pravém oku je patrná velká krevní podlitina.

Na nose a pravé tváři můžeme konstatovat stopy po úderu klackem (nosní kost je zřejmě zlomená), vlevo pod rtem je vous vytržený. To všechno tvář znetvořilo, je asymetrická, takže už nemá vzhled (Iz 53,2). A přece v těchto rysech tváře vnímáme nepochopitelný hluboký, vážný mír a vznešený majestát. Když tvář mlčí o všem tom strašném, čím je poznamenána, jako by nám chtěla říct: *Nebojte se, já jsem přemohl svět.* (Jan 16,33)

Milí čtenáři, zatímco evangelia nám nikde neudávají, jak Ježíš zevně vypadal, ať se nás tím hlouběji dotkne Turínské plátno, tato „pravá ikona“ Vykupitelova lásky, která se stala člověkem.

Vítazstvo srdce 76/2010
Překlad -lš-

V roce 2002 byly provedeny na plátně restaurační práce, které zatím nejvíce zasáhly do jeho vnějšího vzhledu. Bylo odstraněno tzv. „holandské plátno“, kterým byl sindon podšitý. Podobně bylo odstraněno 29 záplat, které po celá staletí překrývaly díry po požáru z roku 1832. V tomto stavu byla relikvie představena veřejnosti od 10. dubna do 23. května 2010. Do Turína tehdy přišlo více než 2,1 milionu poutníků.

Rozumem nadaný duch, nebo pouhá příroda? (3)

K víře ve stvoření světa neexistuje rozumná alternativa

Jestliže se vzdáme dogmatu o stvoření, pak víra, jejíž Bůh nemá s materiální skutečností nic společného, ztrácí veškerou svou skutečnost.

Z vědeckoteoretického hlediska je to ryzí zvlůle a je zcela vyloučeno vysvětlit tak nesmírnou koordinaci a řád v přírodě pouhým součtem jednotlivých náhod. Je to v rozporu především s fantastickým řádem účelnosti organismů. Co se tím míní, může znázornit tento příklad: Vesmírná raketa představuje komplexní systém. Skládá se z 30 000 součástí, které jsou zaměřeny ke společnému cíli – vesmírnému letu. Každá z nich má své určení, pomysleme na pohonný systém, na plášť, na oddělitelné stupně atd. – a všechny jsou ve své specifické šíři zaměřeny na výstavbu této rakety. Jejich určení je však stanoveno jediným řádem, jehož jsou součástí. Stojí tedy pod určitým vlivem celku. Cíl specifické rakety a její vesmírný let určují od prvního okamžiku celou sestavu a zaměření všech dílů do nejmenších jednotlivostí. I sebemenší odchylka od cíle celku může skončit katastrofou. Cíl však může mít rozhodující vliv jen proto, že je od začátku dán realizačním plánem, podle kterého je všechno zhotoveno. Navrhnout takový plán a realizovat ho zpracováním vhodných prostředků vyžaduje jednoho jediného řídicího ducha.

Řád, který nám nabízí naše příroda, však daleko překračuje příklad naší rakety. Chtěl bych poukázat jen na obdivuhodné zázračné komplexní dílo, jakým je oko obratlovců, klasický kámen úrazu darwinistické teorie, s jeho sítnicí, jeho tyčinkami a čípkou, jeho čočkou, duhovkou, panenkou a vším ostatním. Zde vůbec nelze mluvit o možnosti,

že by se tyto složky mohly nezávisle harmonicky vyvinout pouhými náhodnými změnami. Bylo by možno naplnit knihovnu komplexními příklady instinktivních dovedností zvířat. Takové komplexní dovednosti a orgány nemohou vzniknout pouze sumarizací malých dědičných změn a mutací v dlouhých časových úsecích, protože taková vysoce komplexní organizace funguje teprve tehdy, když je tak jako naše raketa dokončena do posledního detailu. Polovičatý vývojový stupeň by musel padnout za oběť selekci. Analogicky k našemu příkladu s raketou nacházíme v každém organismu dvě roviny: fyzikálně-chemickou zákonitost a cíl, jemuž slouží. Při pouhém pohledu na organismus víme předem, že všechny jeho části jsou podřízeny sebezáchově. Cílevědomé zaměření je řízeno záměrem, že organismus je podstatně zaměřen na svou sebezáchovu.

V opaku k tomu se ten či onen odvolává na molekulární biologii. Ta konečně dokázala, že nemůže být řeči o účelnosti zakládající se na organismu, protože výstavba a podstata organismu je již předem naprogramována v elementární fyzikálně-chemické rovině. Podle přesného vymezení atomových skupin nukleotidy v DNS molekule, která se nachází v jádru buňky, jsou stanoveny pokyny k výstavbě celého organismu, je stanoven automaticky směr a budoucí charakter organismu. S touto odpovědí však vzniká problém, odkud se bere cílevědomost výstavby organismu, která se jen přesouvá z vel-

ké na menší součást. Otázka totiž zní, odkud se bere nekonečně smysluplné řízení nukleotidy v nekonečné řadě DNS-vláken, odkud přicházejí impulzy a příkazy k výstavbě organismu. Jak je možné, že tyto procesy začínají přesně v daný čas a jsou směřovány, resp. koordinovány tak, že nakonec vytvářejí smysluplné celky, jako je ptačí křídlo nebo orientační orgán netopýra. Jak napsal jeden výstižně jeden novinář, každá vaječná buňka se rovná plně automaticky řízené továrně, která produkuje nepopsatelnou směs surovin i hotových produktů v celé sérii výrobních programů často s celými tisíci mezistupni. Taková smysluplná a cílevědomá organizace je bez „know-how“ nemyslitelná. Předpokládá předem přesné informace, které jsou kopírovány v genetickém kódu jako dědičné informace.

Absurdní hypotéza náhody

Když nechceme přijmout žádnou duchovní příčinu, zbývá nám jen náhoda. Při náhodě však schází zaměření na společný cíl, základní požadavek každého řádu. Náhoda znamená bezmeznou zvůli. Když náhoda způsobí mezi vším smysl postrádajícím něco smysluplného, brzy to tak jako tak stejně zanikne, jak to vzniklo. Náhoda ze své podstaty nemůže být příčinou řádu. Je spíše důvodem nepořádku. Kde totiž bezmezně vládnu náhody a schází jakékoliv zaměření k cíli, jsou všechny možnosti rovnocenné – smysluplné stejně jako nesmyslné. Ale všemu smysluplnému hrozí bezpočet možností nesmyslného chaosu. Jen jediný možný případ plné souhry všech dílů naší rakety vede ke smysluplnému celku. Proti tomu stojí bezpočet případů a okolností, které úplnou souhru ničí, a tak vedou k nesmyslnému chaosu. Jsou-li tedy všechny možnosti stejné, musí podle počtu pravděpodobnosti nesčetné možnosti chaosu převážit nad malým počtem možností řádu. Ve svém díle „Evolu-

ce živého“ napsal učitel Jacques Monoda Pierre-Paul Grassé (1895–1985), kdysi vedoucí katedry evoluce na pařížské Sorbonně: „Kde je takový hazardní hráč, i kdyby byl jakkoliv posedlý svou vášní, aby vsadil v ruletě na evoluci skrze náhodu? Pravděpodobnost, že obraz Dürerovy mědirytiny »Melancholie« vytvoří zrno prachu, do kterých zafouká vítr, je tak nekonečně malá, jako pravděpodobnost, že se může vyvinout oko díky poruchám, které by mohly nastat v DNS molekulách, jejichž budoucí úkol nemá nic společného s okem.“

„Vývoj vyššího“ v organismech

Přitom se nejedná pouze o dostatečné vysvětlení jednotlivých organismů. Spíše jde o výstižné vysvětlení dění jakožto celku, jakým je např. v neživé hmotě panující tendence k vyrovnání a k rozpadu, zatímco živá hmota směřuje k výstavbě, rozvoji a vyšším strukturám.

Dále se tři velké oblasti skutečnosti – hmotná, živá a osobní – vyznačují tím, že jsou k sobě vzájemně přiřazeny: vyšší oblasti si posluhují nižšími podle principů, které z nižších není možno odvodit. Tak např. je možno fyzikálně-chemicky popsat výstavbu rostliny z látek v půdě, vodě, vzduchu a z energie, ale jen na této rovině není možno dostatečně vysvětlit a pochopit, proč k tomu dochází. Nakonec nastupuje opačný proces, který končí tím, že jednota rostliny nebo zvířecího těla se rozpadá a vysoce komplikované molekuly se rozkládají na své základní složky. Smrtí směřují chemické procesy opět stejným směrem, jak je tomu v neorganické oblasti.

Hypotéza „antropického principu“

To, jak si biologická oblast posluhuje materiální a oblast osobní oblastí biologickou, je možno analogicky porovnávat. Procesy, které slouží biolog-

kému dění, slouží dále osobnímu životu a rozvoji. Jakkoliv není možno „vyšší“ odvodit z „nižšího“, je hmotné od počátku stvořeno tak, aby z něho mohl vzejít svět živých bytostí a konečně svět člověka. Američtí vědci to pojmenovali „antropický princip“ (anthropos = řecky člověk). Tento princip je možno z křesťanského hlediska ještě doplnit: hmota byla od počátku stvořena nejen tak, aby Božím stvořitelem slovem mohl jejím zvláštním použitím vzniknout nakonec člověk, ale jak víme ze Zjevení, antropický princip směřuje od počátku k Božímu vtělení, tedy k narození Ježíše Krista. Tak to formuluje apoštol Pavel v listě Kolosanům: *On je obraz neviditelného Boha dříve zrozený než všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný... všechno je stvořeno skrze něho.* (Kol 1,15n) Je příznačné, že všechny ateistické spekulace o „dějinách světa“ končí tezí, že jsou konec konců absurdní. Je zcela jasné, že ke křesťanský orientované interpretaci světa neexistuje žádná pozitivní alternativa.

Přírodovědecký pozitivismus

Druhá principiální námitka proti biblické zprávě o stvoření vychází z široce rozšířeného teoretického přesvědčení přírodovědeckého pozitivismu, že rozumně a vážně vypadá jen to, co je možno potvrdit experimenty a matematickými výpočty. Jako jediný přístup ke skutečnosti se připouštějí vědecké metody, které odpovídají „Boha zbavené jistotě“ vědění. Jen změřitelné se pokládá za seriózní a reálné. Všechno ostatní se pokládá za iluzorní nebo se převádí na měřitelné. Tak zůstávají morálka, umění, náboženství, svoboda, důstojnost, ano i osoba člověka viset ve vzduchu, mizí všechno kvalitativní, co má smysl, význam a hodnotu. Pokusím se to vysvětlit na jednom příkladu: nějaký vědec objeví zvukové

vlny zcela jedinečné struktury. Ještě nikdy se s takovým obrazem nesetkal. K jejich vzniku jsou nutné velmi komplikované postupy a předpoklady. Vědec se pokouší dát fenoménu vysvětlení a představí zcela novou hypotézu, aby svůj objev přiřadil do vědeckého systému. Jeho výzkumné úsilí by se však objevilo ve zcela jiném světle, kdyby věděl, že ony komplexní zvukové obrazy jsou *Kyrie eleison* ze Mše f-moll Antona Brucknera.

Vědec má možná mnoho znalostí o fyzikálním fenoménu zvuku, ale pravou realitu nikdy nepostihne. V jeho systému neexistuje úroveň smyslu a významu.

Příčina rozšířeného nihilismu

Smysluplnost slova, která se v onom akustickém fenoménu projevuje, není možno poznat empirickými přírodovědeckými metodami, nýbrž je možno ji vystihnout jen v duchovní rovině. Z toho důvodu nemůže vědec zakusit ani krásu uměleckého díla, protože v jeho světě existuje jen zvukové vlnění. Nikdy nevytuší v tomto materiálním obraze hluboký akt lidského života, akt klanění, prosby o smilování. Před ním stojí jen bezeslovná, zkrácená skutečnost beze smyslu, jejíž variace nic nepředstavují. Pozitivismus má tedy ničivé účinky, protože redukuje skutečnost pouze na to, co je měřitelné, a tím nastoluje nihilismus. Z člověka se tak stává kousek přírody, který může být libovolně opracován. Pak zbývají pro hodnocení lidského života jen kvantitativní měřítka. Eutanazie, genová manipulace, klonování, výroba člověka ve zkumavce už nejsou hudbou budoucnosti, nýbrž jsou to výsledky pozitivistické evoluční etiky, která se nevztahuje na jednotlivou osobu, protože ta ztratila svůj jedinečný smysl a cenu.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička (4)

V církevních dějinách se jako mystičky projevíly ženy různého stavu. Nebyly to jen řeholnice a osoby zasvěcené Bohu, ale i prosté ženy a matky. Jednou z nich je i Italka Anna Maria Taigi, která patří k těm největším. Žila na přelomu 18. a 19. století a byla prohlášena za blahoslavenou v roce 1920.

Dar poznání srdce a dar rady

Dokázala neobyčejným způsobem číst v lidských srdcích: viděla neklid, tajemství, emoce, obavy a pocity svých bližních. Všechno jí bylo zjevné. Jak tvrdí kněz Rafael Natali: „Měla dar pronikat do srdce a do svědomí lidí, kteří se nacházeli blízko i v dáli. Když jsem se potkal s panem Doniryem, bavorským ministrem, slyšel jsem od něho, že by se rád seznámil s nějakou zbožnou osobou. Zavedl jsem ho k omilostněné, se kterou dlouhou rozmouval. Když konečně vyšel, byl velmi vzrušený a řekl mi, že Anna Maria mu popsala všechny události jeho života, o kterých nemohla mít ponětí. Hovořila s ním o politice, vyvracela mu důkladně mylné postoje, které se týkaly jednotlivých ministerstev, a řekla mu, jakým způsobem je Bůh zjeví. S očima plnými slz dodal: »Zdá se, že ta žena drží ve svých dlaních tajemství všech vlád, tak jak já držím tuto krabičku (ukázal mi ji), zatím co my, ministři, nemáme o tom dostatečných vědomostí.«“

Kardinál Pedicini řekl: „Dovšvědčuji s plným přesvědčením, že její rady byly moudré, správné, ve všech jednotlivých případech a okolnostech a u všech osob bez výjimky. Kdokoliv měl tu milost, že ji poznal nebo získal její radu, třeba jen jednou, byl si vědom, jakou moudrostí a světlem byla obdařena její duše. Z jejích rad čerpali vládcí, kardinálové, preláti, zahraniční biskupové, kněží, řeholníci, knížata, ministři, úředníci, obyčej-

ní lidé, řemeslníci a vesničané, hospodyně v domácnosti i žebřáci. Všechny udivovala neobyčejná bystrost nevzdělané ženy, s jakou řešila nejzávažnější otázky státníků i to, co je spojuje. Zнала vztahy mezi jednotlivými společenskými třídami, vyznala se v záležitostech i povinnostech všech společenských, politických i náboženských skupin... Já sám k Boží slávě mohu potvrdit, že jsem od ní získal nespočetkrát moudré rady, týkající se mé služby, záležitostí mé rodiny i toho, co se mě bezprostředně týkalo.“

Snadno si představíme, jak velice obléhaly Annu Marii osoby, které od ní potřebovaly dar uzdravení. Navštěvovala všechny bez rozdílu, nejvíce milovala ty nejchudší. S velkou horlivostí se objevovala i u těch, kteří ji nezvali. Její dcera Sofie vyprávěla: „Když se maminka dověděla, že dcera jedné z těch, které ji pronásledují, je nemocná, chodila za ní o to více, aby o ni pečovala tělesně i duchovně. Pokaždé přinášela pečivo a trochu dobrého vína, které obdržela jako dar a které schovávala pro chudé nemocné. Maminka ji povzbuzovala k důvěře v Boha, a protože nemoc byla těžká a vleklá, také k trpělivosti a k modlitbě. Těšila ji a žehnala soškou Panny Marie. Nemocná se nakonec uzdravila.“

Když navštěvovala nemocné doma i v nemocnici, brala Anna Maria dcery s sebou, aby se učily pečovat o nemocné.

Ve stopách svaté Kateřiny Sienské

Anna Maria Taigi žila v Římě více než 60 let od roku 1775

do roku 1837, kdy Svatý stolec zasáhla těžká doba v důsledku Francouzské revoluce a napoleonských tažení. Všichni životopisci v ní spatřují velkou napodobitelku svaté Kateřiny Sienské. Obě žily v podobných dobách a často identických těžkostech pro církve v Římě. Také o Anně Marii Taigi je možno tvrdit, že byla pro římskou církev baštou, rádkyní a oporou papežů. Jako by opakovala širokou politickou aktivitu svaté Kateřiny a měla v sobě stejný plamen katolicity.

Anna Maria Taigi měla několik rozhovorů s Piem VII., z nichž nejslavnější se konal v domě Marie Luisy Bourbonkové 17. června 1814. Napsala mu krásný dopis a posílala mu postupně skrze preláty a kardinály požadovaná a přijímaná napomenutí a povzbuzení. Napoleonská bouře, která učinila z papeže vězně, nacházela v jejích modlitbách a mimořádných skutcích pokání nejvíce skrytou, ale neúčinnější překážku. Za jáso tu Věčného města a celého světa 24. května 1814, kdy se papež vrátil do Říma, Anna Maria zvolala: „Ježíš Kristus vstoupil do Jeruzaléma.“

Tři ideje vedly Annu Marii k modlitbě a strašnému pokání:

1. *Věčnost církve a římského pontifikátu:* Blahoslavená předpovídala konkláve, volby a osudy papežů od Pia VI. po Řehoře XVI. a potvrzovala přítomnost při všech nejistotách a vši hrůze osob dobrých i zlobě zlých naprostou jistotu a věčnou nedotknutelnost církve i při vši proměnlivosti lidí i protikladných okolností.

2. *Velikost Říma:* Při modlitbě za ochranu a neporušitelnost svatého města a za návrat papežů na apoštolský stolec projevovovala podobně jako Kateřina správné pojetí nerozlučného pouta, které spojuje Petra s jeho stolcem v Římě. Dnes má Řím proto v blahoslavené Anně Marii Taigi svou nebeskou ochránkyni.

3. *Svět pro Krista:* Její pohled skrze mystické slunce se šíří

na celý svět, jehož složité události v něm byly podivuhodně přítomny. Předvídala s obdivuhodnou přesností všechny evropské události své doby. Napadala falešné politické koncepce tehdejších vlád a říkala, že Pán je všechny smete. Přesně předpověděla okolnosti smrti ruského cara Alexandra II. (†1881) a oznámila budoucí spiknutí proti církvi.

Účast na Kristově utrpení

P. Rafael Natali, který více než dvacet let provázel její duchovní život, říká, že ji obtěžovali zlí duchové, kteří ji napadali s násilím a velkým hlozozem zvláště v noci. Osud Anny Marie se v tomto směru nelišil od osudu jiných velkých mystiků. Přijímala všechno s trpělivostí a s důvěrou v Boha: její nemoci se během let zhoršovaly a kardinál Pedicini spatřoval v jejím utrpení znamení a památku Kristových muk, neviditelná stigmata, jejichž bolesti se každý pátek zvětšovaly.

Kromě toho, že měla problémy se zdravím, zvedala neúnavně svůj kříž a vydávala ze sebe všechno, aby bližním svědčila o Božím milosrdenství. Nikdy si nestěžovala na utrpení a těžkosti, jaké ji potkávaly, ale vždy říkala: „Přijímám to z lásky k Bohu.“ Mnoho let před svou smrtí v přítomnosti P. Nataliho s očima zářícíma radostí předpověděla datum svého odchodu z tohoto světa i to, že k němu dojde v pátek. Vnitřní hlas jí oznámil, že v posledních chvílích života bude osamocena a opuštěna podobně jako Ježíš na kříži. Všechno se splnilo přesně tak, jak to předpověděla. Po dlouhé nemoci zemřela 9. června 1837 ve věku 68 let.

Blahoslavená Anna Maria Taigi

V roce 1852 se začalo se shromažďováním dokumentace na potvrzení ctností a svatosti Anny Marie Taigi. V roce 1863 zahájil Pius IX. proces bla-

Kristus vstal z mrtvých

hořečení a udělil jí titul služebnice Boží. Oba procesy, diecézní i apoštolský, při kterém podávali svá svědectví příbuzní, církevní klérus i svědci z nejrůznějších společenských tříd, kteří ji osobně znali, vynesly na světlo její každodenní hrdinské ctnosti. 30. května 1920 ve slavnostním obřadu na náměstí Svätého Petra za účasti velkého množství věřících byla Anna Maria prohlášena za blahoslavenou. Dodnes je její úcta v Římě neobvyčejně živá, zvláště v kostele sv. Chrysogona, kde jsou zatím uloženy její ostatky. Její drobná postava zde odpočívá v zasklené rakvi a má na tváři líbezný úsměv, a tak odpovídá na všechny prosby, se kterými se na ni lidé obracejí.

Na její svatořečení čeká její rodné město i věčný Řím.

Její křesťanská, tak hluboce evangelijní láska je neoddelitelná od horoucí lásky k Bohu. Jemu věnovala všechnu svou práci, k němu se obracela s nejtintnějšími myšlenkami a nejrůznějšími touhami. „Milujme Boha a služme mu s věrností, budme spojeni s ním, v ničem nepochybujeme,“ říkala těm, kteří se k ní přibližovali.

Již od prvních let jejího manželství se Bohu zalíbilo darovat této vyvolené duši charismatické dary své milosti a světla a dovolil jí spatřovat v mystickém slunci lidí, události, minulé i budoucí věci lidské společnosti a vhodné léky. Tento ustavičný zázrak trval 46 let, od roku 1791 až do její smrti. Dívala se do tohoto slunce jen k Boží slávě, když to chtěla láska a vyžadovala poslušnost. Proto chudí, velcí tohoto světa i církevní knížata přicházeli k ní pro radu a poznání z tohoto mimořádného zázraku a žádali od ní radu a pomoc v záležitostech svého života: ona jim jako chudá žena z lidu s nevysvětlitelnou moudrostí dávala odpovědi, z nichž mnoho duší čerpalo pomoc.

(Dokončení)
Překlad -lš-

Opravdu vstal. A přinesl nám všechny věčné pravdy. Pravdu o člověku a pravdu o Bohu, o světě, o životě, o lásce, o spravedlnosti, o hříchu, o smrti, o ráji, o pekle, o vítězství nad smrtí, nad hříchem, nad Satanem. Zjevil nám věčné pravdy o čase, o věčnosti, o Spasiteli, o spáse, tedy všechno to, co je pro lidskou bytost nezbytné k jejímu věčnému životu s Bohem ve světě viditelném i neviditelném.

Ale všechny tyto pravdy se spojují v jednu komplexní Pravdu, ve Zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista, protože ono je vítězstvím nad hříchem a nad Satanem, a tím zajištěním věčného života pro člověka. Zmrtvýchvstání Pána tak v sobě obsahuje celou skutečnost spásy a celý život každého křesťana. V něm se všechno naplnilo, všechno zjevilo a všechno je dáno. V něm je celé evangelium. Zmrtvýchvstání znamená spásu: evangelium o Zmrtvýchvstání je evangelium o spáse. To je důvod, proč apoštol Pavel Bohem inspirován redukuje evangelium na Zmrtvýchvstání a celé Boží dílo spásy na konkrétní událost Zmrtvýchvstání. Samozřejmě, Zmrtvýchvstání musel předcházet kříž, agonie a smrt. To přijal svatý apoštol a to nám předává jako evangelium. Že v tomto evangeliu nepochází všechno od Boha-Člověka? Ale nic nepochází od člověka. Proto v něm nesmí být nic měněno ani přidáváno. To, co bylo potřebné, aby vstoupilo, tam vstoupilo: Bůh-Člověk a všechny jeho nevýslovné dokonalosti.

Celé evangelium je přítomno ve Zmrtvýchvstání Krista, Boha-Člověka. Neboť to je skutečnost, ze které vyplývá, že spása je zajištěna pro všechny lidi a pro každého zvlášť, spása od hříchu, smrti a Satana.

Je tato skutečnost opravdu a hmatatelně dosvědčena? Ano,

protože v lidských dějinách nic není tak bezpečně konstatováno jako Zmrtvýchvstání Boha-Člověka Ježíše Krista a nic není dokázáno tak evidentně a s takovou autoritou. Je to skutečnost, která je bez přerušení předávána z generace na generaci, z jednoho století na další jako živý život, jako síla, která je pramenem života, který přechází od Boha-Člověka na apoštoly a na svaté otce a vylévá se bohatě na všechny křesťany z generace na generaci až do posledního soudu. Tato skutečnost tvoří nepřetržitý život všech křesťanů počínaje samotnými apoštoly až k nám a od nás po všechny ty, kteří budou žít až do dne všeobecného zmrtvýchvstání. Křesťan se ve svých modlitbách obrací na Zmrtvýchvstalého: v Ném je jeho víra, v Ném je jeho naděje, protože Bůh-Člověk je věčně živý. Jeho láska, jeho odříkání, jeho mírnost, všechny jeho ctnosti pocházejí od zmrtvýchvstalého Boha-Člověka. A všechny svátosti, všechny božské milosti a všechn život na tomto i onom světě, všechno pochází od Boha-Člověka zmrtvýchvstalého a věčně živého jako z příčiny a ovoce jeho díla.

Kdyby Ježíš nevstal z mrtvých, evangelium by bylo mrtvou literou. Kdyby nevstal, nebylo by křesťanství, na jeho místě by bylo nějaké filosofické učení podobné tomu, co zanechal So-

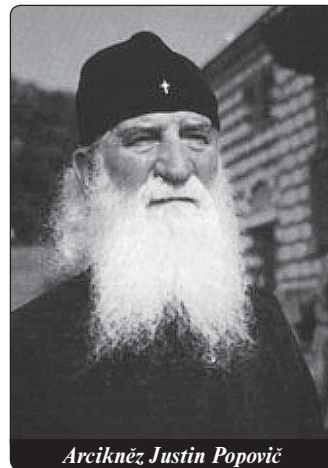
krates, Platon, Kant nebo Bergson. Jen On, věčně živý Pán Ježíš a zmrtvýchvstalý Kristus, dává sílu, a křesťanství je život, život a víra, víra a láska, život a modlitba, život a nesmrtelnost, život a život věčný. Jen On, věčně živý, inspiruje mučedníky k mučednictví pro Krista, askety k asketizmu, apoštoly k apoštolátu, vyznavače k vyznávání, blázny pro Krista k bláznovství, milosrdné k milosrdenství, zdrženlivé ke zdrženlivosti, milující k lásce, všechny křesťany všech dob k různým formám asketizmu, ve kterých spočívá život a jeho evangelium spásy. Tyto tak velké skutečnosti, tyto tak velké životy, tato tak velká svědectví ukazují, že nikdo a nic v dějinách světa není tak přesvědčujícím svědectvím jako zmrtvýchvstalý Bůh-Člověk, Pán Ježíš Kristus a jeho Zmrtvýchvstání. Toto svědectví začíná prvními svatými milovníky milosti, svatými apoštoly. Oni jsou očitými svědky, oni žili spolu s Bohem-Člověkem, s Ním rozmlouvali. A všechno to, co oni jsou, a všechno jejich dílo není nic jiného než svědectví o zmrtvýchvstalém Bohu-Člověku. Z celého jejich díla tryská a vyzařuje síla, která objímá celý život, nesmrtelná síla, která nade vším vítězí, síla zmrtvýchvstalého a věčně živého Boha-Člověka, Pána Ježíše. Jen trvalé společenství s Pánem dalo božskou a zázračnou sílu prostým rybářům z Galileje a oni získali svět láskou a vírou, bez meče a bez oštěpu tím, že prolili svou krev za zmrtvýchvstalého Boha-Člověka, z víry v Něho a z lásky k Němu.

A proto s celou duší a s celým svým bytím volejme plnit radost ke všem lidem a ke všem světům:

**KRISTUS VSTAL,
ON OPRAVDU VSTAL!**

*Messaggero Ortodosso,
Roma, aprile-maggio 1986*

Překlad -lš-

Arcikněz Justin Popovič

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (36)

JITRO
ZMRTVÝCHVSTÁNÍ
30. prosince 1975

Říkal jsem ti o temných sílách, o mracích, které zahalují mou Církev.

Jsou to jen vyjadřovací prostředky, nebo skutečnost, které je třeba věřit?

Synu, chci ti to dobře vyložit, proto ti připomenu slova proroka Izaiáše: „**Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.**“

**Přišel jsem na svět
za tmavé noci**

Noc časů zahalila lidstvo.

Narodil jsem se v srdci noci, abych poukázal na temnoty, které zahalily celé lidstvo. Způsobil to Satan úklady, které našel prarodičům.

Na místo světla milosti nastoupila u Adama a Evy a jejich potomků noc hříchu, nevědomosti a všeho zla.

Ne nadarmo bylo moje narození oznámeno zjevením hvězdy se záračným jasem, který ozářil temnotu stáje, kde jsem se narodil. Přišel jsem jako Světlo světa, abych zaplašil temnoty, které zahalily lidstvo.

Těžká temnota zavládla na Kalvárii. Bylo právě poledne, když jsem byl pozdvižen od země, ale v tu chvíli se světlo dne stále více zmenšovalo: nahradily je hluboké temnoty, protože jsem vydechl svého ducha.

Vnější temnoty naznačují vnitřní temnoty kněží a zákoníků, farizeů a učitelů a všeho lidu, který ze zlomyslného sadismu chtěl být přítomen mému umučení a mé smrti.

Hřích pýchy

Synu, hřích přináší vždy temno, zvláště onen hřích Satanův. Hřích pýchy zhušťuje temnoty

a přetváří je v naprostou tmu, takže zasažená duše již nevidí vůbec nic.

Nepomáhaly zázraky, které jsem konal během svého umučení, nepomohly zázraky, které jsem vykonal za celý svůj veřejný život. Ani Lazarovo vzkříšení, kterému byl přítomen ne jeden kněz a učitel Zákona, nedokázalo odstranit tmu z duší pyšných chrámových kněží.

A tak, můj synu, mnoho duší, mnoho kněží nevidí ani nyní mé zázraky, které konám nadále ve své Církvě.

Moji smrt doprovázely neobyčejné jevy: Silné zemětřesení otřásalo zemí. Jeruzalémský chrám se v základech otřásl. Chrámová opona se roztrhla a někteří mrtví vstali.

Oni, ti pyšní z chrámu, nic neviděli, nic nepochopili, ale setník, pohan, se bil v prsa a řekl: „Toto byl skutečně Boží Syn!“

Tma tedy působila a dále působí i dnes odmítání Boha.

Proto ti opakuji, že mnozí nepřijali tato poselství.

TRNOVÁ KORUNA

Nejnovější výzkum Turínského plátna, který provádějí manželé Alan a Mary Whangerovi, nasvědčuje, že trnová koruna na hlavě Ježíše Krista byla dvojitá. Jedna měla formu věnce obepínajícího hlavu a druhá připomínala spíše čepici, jakou nosili židovští kněží. Bylo na ni použito trní a bodláčí. Ta první se velice podobá trnové koruně přechovávané v pařížské katedrále Notre Dame, která má být původní trnovou korunou.

Z historického hlediska je to jediný známý případ, kdy se v souvislosti s popravou mluví o trnové koruně. Podle vyjádření prof. Whangera objasňuje dvojí koruna dosud nevysvětlené rány na Kristově temeni. Zřejmě se mu vojáci vysmívali nejen korunou, která připomínala věnec na hlavě římského vladaře, ale také bolestnou parodii velekněžské čepice. Mezi pylovými zrny rostlin, které prokazatelně rostly jediné v okolí Jeruzaléma, jsou přítomna i pylová zrna trnovníků a bodláků.

Kath-net

Proč jsem ti chtěl říct právě toto? Je zde velká analogie mezi současnou dobou a onou dobou za mého pozemského života, protože moje umučení se nyní znovu obnovuje v mém mystickém Těle.

Proč ti to říkám?

Protože kněží a farizeové nescházejí ani dnes a nejsou o nic méně pokrytečtí než ti tehdejší. Ty vidíš jen málo ze skutečného stavu mé Církvě: formalismus, tolik formalismu... A kolik temnot!

Ano. Hodina temnot nebude otálet. Nebude otálet Velký pátek mé Církvě.

Ale po něm dám vzejít zářícímu světlému jitra Zmrtvýchvstání.

Žehnám ti, můj synu!

BUĎ VŮLE TVÁ

31. prosince 1975

Toužím pohovořit o jedné části modlitby, kterou jsem naučil své apoštoly: o mé vůli. Boží vůle je jedna a je všem známá; nikdo ji nemůže ignorovat, znají ji i nekřesťané. Tuto vůli znají dobří i bezbožní, i když jen málo lidí ji přijímá.

Tato vůle je zásadní. Všichni vědí, že Bůh chce jen dobro a toto dobro ode všech vyžaduje.

je. Všichni vědí, že Bůh nechce zlo, za žádnou cenu. Zlo nemá a nemůže mít žádné ospravedlnění. Není cíle a důvodu, který by ospravedlňoval zlo, absolutně nikdy!

Pak je zde moje vůle, méně všeobecná, ale stále známá všem: chci **zachovávání desatera přikázání**.

Všichni vědí, že chci úctu k životu všech, že chci úctu k svatému Božímu Jménu a svěcení svatého dne, ale i dnes ho většina znesvěcuje hanebným způsobem.

Všichni vědí, že chci vzájemnou lásku manželů, úctu k rodičům a k dětem, poslušnost k ustanovené autoritě.

Tato moje vůle je stále více pošlapávána.

Je zde Boží vůle méně známá, ale neméně zavazující. Je to vůle, jejíž splnění očekávám od lidí, kteří mají své místo v rodině, v Církvě, v občanské společnosti: tuto vůli můžete poznávat skrze modlitbu.

Můj Otec poskytuje světlo a zvláštní pomoc, aby si každý tvůr našel své správné místo, následoval tak své povolání.

Vůle, která dopouští

Konečně je zde vůle, která dopouští, která by měla být přijímána v důvěře k mé Dobrotě, mé Lásce, mé Moudrosti.

Nechci kalamity a neštěstí, které lidi sužují. Vyvoláváte je svou zvráceností, svou vzpourou proti zákonům Božím a zákonům přírody.

Dopouštím neštěstí, abych uskutečnil své záměry milosrdenství a spravedlnosti, aby z toho duše čerpaly duchovní dobro.

Nejednou lidé zkoušení utrpením a nehodami se bouří proti Bohu a obviňují ho z necitelnosti, z hluchoty. Mluví tak ze své zaslepenosti, zapomínají, že to kvůli jejich hříchům se dějí věci nemilé, a zapomínají na mnohem větší dobro, které z nich umím vytěžit.

Jestliže hříšná neznalost Boží vůle je neštěstím pro všechny, co je možno říct, když toto odmítá-

ni světla, které se týká zásadního problému pro spásu člověka, nacházíme i u osob zasvěcených?

Zříkat se dobra kvůli zlu je těžké provinění proti Boží vůli.

Stavět sám sebe na Boží místo a vnucovat druhým svou vůli je zlo, které nemá hranic.

Postavit se proti Boží vůli, vzpírat se vlastnímu povolání anebo povolání těch druhých je hřích, který volá po Boží odplatě.

Aby život v rodině, v Církvi a v občanské společnosti byl spořádaný a každá společnost dosahovala svého cíle, dal jsem svá přikázání a učil jsem lidi, co mají každodenně žádat od svého Boha Stvořitele, Vykupitele a Posvětitel.

Obdivuhodná syntéza

V modlitbě Otče náš je obdivuhodná a prostá syntéza, pro všechny dostupná, kterou nemůže napodobit žádný lidský výmysl.

Přes to všechno vidíš, jaká je situace. Ani za babylonské věže nebylo tolik zmatků.

Temnoty pokrývají zemi. Lidé už nic nechápou.

Pýcha a lidská domýšlivost neznají hranic a dosáhly úrovně, jakou minulá staletí nepoznala.

Lidé této generace ve své směšné a dětinské pýše ztratili smysl pro dobro a zlo, uzákonili zločiny: rozvody, potraty, nezřízené svazky, faktickou polygamií atd.

Snaží se ospravedlnit každý druh zla. Člověk nezná svou důstojnost Božího dítěte, ignoruje a zapírá sám sebe. Až tam dospěl ateismus teoretický i praktický, rozšířený po celém světě. Člověk aktivně usiluje o své vlastní zničení. Jeho pýcha a odmítání Boha vyvolaly lavinu, která ho zavalí.

Synu, pověz to všechno všem. Musí poznat, že hodina se blíží.

Žehnám ti, miluj Mě!

(Pokračování)

Překlad -lš-

PŘINÁŠET SEBE V OBĚŤ - dokončení ze str. 2

musíme o tom uvažovat a prosit Boha o pomoc, aby se duch vtělil také v nás a těla se stala plnými Ducha Božího.

Stejnou skutečnost nacházíme také ve čtvrté kapitole Janova evangelia, kde Pán říká Samaritance: *Opravdoví cititelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě.* (srov. Jan 4,21-23) Vyjít z tělesných ritů je jistě spiritualizace, ale tento duch, tato pravda není jakýkoliv abstraktní duch: duch je Duch Svátý v Těle Kristově. Klanět se v duchu a v pravdě znamená reálně vstoupit skrze Ducha Svatého do Kristova Těla v pravdě bytí. A stáváme se pravdou, stáváme se oslavou Boha. Stát se pravdou v Kristu vyžaduje naše totální zapojení.

A Pavel pak pokračuje: *Tato naše duchovní bohoslužba má být svatá a milá Bohu.* (srov. Řím 12,1) Po této základní definici našeho života jakožto Boží liturgie, v každodenním vtělení Slova v nás, s Kristem, pokračuje Pavel: *A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení.* (v. 2) „Nepřizpůsobujte se tomuto světu.“ To je křesťanský nonkonformismus, který se nepřizpůsobuje. To neznamená, že chceme utíkat ze světa, že nás svět nezajímá; naopak, chceme se sami přetvořit a nechat se přetvořit, abychom tak přetvořili svět. A musíme mít na paměti, že v Novém zákoně, především v evangeliu svatého Jana, má slovo „svět“ dvojnásobný význam, a označuje tedy problém a skutečnost, o kterou se jedná. Na jedné straně je „svět“ stvořený Bohem, Bohem milovaný až do té míry, že dal za tento svět svého Syna; svět je Boží stvoření, Bůh ho miluje a chce mu dát sám sebe, aby byl skutečným stvořením, odpovídal na jeho lásku. Ale je také jiné pojetí „světa“, je svět, který stojí na zlu, který je v moci zla, který je výrazem dědičného hříchů. Tuto moc zla vidíme dnes např. ve dvou dru-

zích moci, které jsou samy o sobě užitečné a dobré, ale je možné je snadno zneužít: je to moc peněz a moc médií. Obě jsou nutné, protože mohou být užitečné, ale jsou tak zneužitelné, že se často stávají protikladem svého pravého určení.

Vidíme, jak svět peněz může panovat nad člověkem, že „mít“ a „zdat se“ panují nad světem a zotročují ho. Svět financí už nepředstavuje nástroj, který slouží blahu, podporuje lidský život, ale stává se mocí, která ho utlačuje, která chce být stále více uctívána: „mamon“ se stává falešným božstvem, které ovládá svět. K tomuto konformismu podřízenosti této moci musíme být nonkonformní: nepočítá se ono „mít“, ale „být“! Nepodřizujeme se mu a použijeme ho jako prostředek, ale se svobodou Božích dětí.

Pak je zde jiná moc, moc veřejného mínění. Je jisté, že informace potřebujeme, abychom znali realitu světa, ale může to být jen zdánlivá moc; nakonec to, co se sděluje, platí více než sama skutečnost. Zdáni se klade nad skutečnost, stává se důležitějším, člověk již nesleduje pravdu svého bytí, ale chce se především jevit jako konformní s touto realitou. Také proti tomu se staví křesťanský nonkonformismus. Nechceme být „konformní“, chválení, nechceme zdání, ale pravdu, a to nám dává svobodu, svobodu vpravdě křesťanskou. Osвобоzení od této nutnosti líbit se, nechceme mluvit tak, jak si myslí dav, že by to mělo vypadat, ale chceme mít svobodu pravdy, a tak přetvářet svět způsobem, jenž není pod tlakem mínění a zdání, které nepřipouští, aby se projevila samotná pravda. Virtuální svět se totiž stává jakoby pravdivějším, silnějším, a lidé nevidí reálný svět Božího stvoření. Křesťanský nonkonformismus nás vykupuje, obnovuje v pravdě. Prosme Pána, aby nám

pomáhal být svobodnými lidmi v tomto nonkonformismu, který není proti světu, ale je opravdovou láskou k světu.

A svatý Pavel pokračuje: *Obnovte svoje smýšlení.* (12,2) Obnovit se, dát se obnovit od Pána v podobě Božího obrazu, obnovovat se znovu každý den skrze jeho skutečnost v pravdě našeho bytí. Tato „obnova“ je tou pravou novostí. Tato obnova začíná obnovou smýšlení a způsobu našeho rozumování, sám rozum musí být obnoven. Obnoven nikoliv podle obvyklých kategorií, tato obnova znamená dát se osvětit Pravdou, jakou k nám promlouvá Boží slovo. A tak se konečně naučit novému způsobu myšlení, které neposlouchá hlas moci a jmění, hlas zdání, ale poslouchá pravdu našeho bytí, která již od křtu bydlí hluboko v nás.

A nakonec podle Pavla učiníme všechno, abychom dokázali rozpoznávat Boží vůli, to, co je dobré a bohulibé a dokonalé. To je základ našeho života.

Bollettino Vaticano

15. února 2012

(redakčně kráceno)

Překlad -lš-

JAK VZNIKL OBRAZ?

Giulio Fantì, profesor pro mechanické a termické měřicí metody na univerzitě v Padově, zkoumá Turínské plátno již řadu let. Ve svém článku v „Journal of Imaging Science and Technology“ vyslovil názor, že k laboratorním pokusům vytvořit obraz na plátně tepelným zářením nemáme zatím dostatečné zdroje energie. K vytvoření obrázku o velikosti několika čtverečních centimetrů bylo nutné napětí 500 000 voltů, aby se blížil obrazu na plátně. Pro plochu celého plátna by bylo nutné napětí deseti miliard voltů. Anebo se musíme ohlédnout mimo oblast vědy po fenoménu, který je spojen se samotným zmrtnýchvstáním.

Kath-net

Svatý Alois Scrosoppi (5)

Svoboda, ale z lásky

Ohlédněme se zpět do dějin. I přes jurisdikční zákony benátské z roku 1766 zmirající republika strkala ruce i nos do církevních záležitostí. Podívejme se na onu Marii Terezii, císařovnu a královnu a na jejího bizarního synáčka Josefa II., který dostal přezdívku „kostelník“. Nebo také na Napoleona, který sice svým způsobem znovu stabilizoval katolickou víru, jistě ne bez vlastních zájmů, a pak vyhledal v martyrologiu nějakého svatého Napoleona mučedníka a stanovil jeho (a svou vlastní) oslavu na 15. srpna místo svátku Nanebevzetí Panny Marie. Nebo také na rakouského císaře Františka I., který se prohlásil za „Jeho veličenstvo císařského majestátu a královského apoštolátu“ a pokračoval ve stejném „kostelníčnicku“ jako Josef II.

Můžeme se domyslet, že řetěz politických zvrátů, přechody vojska tam a zpět, vládců, kteří si dávali zpívat v chrámě Te Deum dnes za jednoho a zítra za druhého, nemluvě o papežích posilovaných do vězení, postupně vyvolaly únavu mezi lidem a nedůvěru mezi klérem. Ještě hůře to vypadalo s místními správami, které přecházely z jednoho režimu do druhého, ale zůstávaly daleko od náboženství a od církve, kterou pohrdaly.

Chápeme proto, proč otec Karel i otec Alois chtěli, aby jejich dílo nepodléhalo správním úřadům, aby se mohli svobodně pohybovat na křídlech pouhé vi-

ry a spontánní podpory od dobrých křesťanů.

Nešlo ani tak o to, aby nebyli zatěžováni kontrolami, když je to nutné, ale aby si na vyšší úrovni slavnostně zajistili náboženskou svobodu a zvláště žárlivě strážnou svobodu křesťanské lásky.

Oba kněží bojovali za to, aby zůstali svobodní při prokazování lásky jak pod rakouskou, tak pod italskou správou.

Aby ho císař nechal dávat Bohu to, co je Božího, byl P. Alois ochoten dát císaři to, co mu patří. Úctu, poslušnost a daně. Císaře ctil natolik, aby obdržel charitativní svobodu, která mu byla nade všechno drahá. Nežádal o podporu civilní úřady, neobtěžoval je peticemi. Když mu něco daly, přijal to s vděčností, ale nikdy o to nežádal.

Když s přijetím základních škol v Cormons v Goriziu a v Primiero v Trentinu vyvstala nutnost podřídit se rakouským předpisům a vyžadovat od učitelů a některých sester diplomy, otcové uposlechli.

A tak nakonec P. Alois od společnosti nic nežádal, ale mnoho jí dal, zachránil mnoho dívek od zkázy a učinil z nich užitečné členy společnosti. Pokud šlo o pomoc, spokojil se s tou, kterou mu posílala Prozřetelnost skrze soukromou dobročinnost. Především skrze ty drobné almužny, které přicházejí od těch nemajetných. Protože bohatí, ti mají stále nouzi, a když něco dají, bývá z toho více škody než radosti.

Pod palbou děl

P. Alois byl nejdříve revolučním hnutím nakloněn. Jeho hluboký smysl pro spravedlnost byl potěšen, když začala mírová revoluce 1848. Každému, co mu patří – říkal prostý lid – a na ďábla nezbude nic.

Friuli bylo v Itálii. Kdyby odtud Rakušané odtáhli a šli domů, bylo by to požehnání z nebe. Ale

nestalo se tak. Udine bylo obsazeno a začaly kanonády. Co udělal P. Alois? Sestrám, které nikdy nezakusily hrůzy války a které to mohlo opravdu vyděsit, nařídil, aby se odebraly do sběrných středisek a ošetřovaly raněné. Aby jim dodal odvahy, dal jim na krk svatý obrázek a řekl: „Prozřetelnost bude s vámi.“

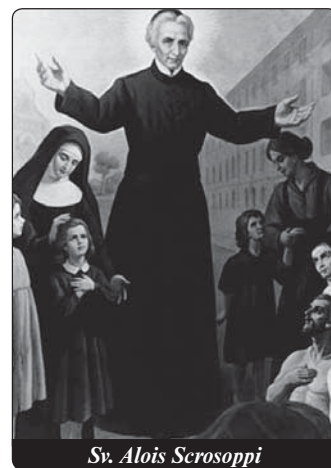
Mezi sirotami byla jedna kulhavá. Nezapomněl na ni. Dal ji odnést do vinného sklepa a poslal k ní ty odvážnější. Sám byl všude, dodával odvahy a vyzýval k modlitbě. Sestry, improvizované ošetřovatelky, si vysloužily obdiv celého města. Ošetřovaly také rakouského důstojníka Karla Smolu, který měl těžce zraněnou nohu a projevoval pak vždy vděčnost oněm andělům lásky. Povstalecké hnutí potom dostalo známý obrat. P. Alois stál neotřesitelně za papežem. Miloval ho nepochopeného ještě více než v dobách, kdy znělo hosana.

Stál za papežem nejen kvůli neoblomné církevní kázni, nejen proto, že viděl, kolik špíny se vkradlo do národního hnutí, ale především proto, že chtěl potvrdit právo a naprostou nezbytnost bezvýhradné a plné svobody při výkonu náboženské moci církve. Nevměšoval se do politiky a neměl zájem o politiku ani o právní záležitosti. Volal tak opravdu ve světě sektářů a hluchých:

„Nechte svobodu Kristu a tomu, kdo ho představuje.“

Bez hranic

Je zcela přirozené, že taková kongregace myslí na svůj vlastní rozvoj a na rozkvet svých vlastních děl. P. Alois se však na to nomezoval. Záleželo mu na tom, aby se konalo dobro, mnoho dobra. Aby se pracovalo pro slávu Ježíše Krista a pro spásu duší. Jistě myslel při všem úsilí na kongregaci sester Prozřetelnosti a na další díla, která krok za krokem buď sám založil – jako Dům opuštěných nebo Dům Prozřetelnosti nebo Svaté Zity, Ústav pro hluchoněmé – nebo

Sv. Alois Scrosoppi

mu je druzí nabídli. Ale nedodmíval se, že toto je jeho výlučný horizont.

Ležel mu na srdci osud starých diecézních kněží. Několikrát se pokoušel založit pro ně hospic, ale bezvýsledně. Chtěl do něho sám vstoupit. Nakonec pověřil jednoho mladého kněze, P. Aloise Konstantina z Civitate, aby založil na své náklady dům pro tento účel. Věc se nezdařila, ale to dostatečně ukazuje, jak bylo jeho srdce otevřeno pro každou svatou iniciativu.

V roce 1877 pomyslel na založení deníku v Udine. Byly zde tři nebo čtyři, ale měly proticírkevní zaměření. V poznámkách je zachován jeden list, na kterém vlastní rukou vypočítával charakteristiky jedné stránky a nezbytné náklady na jeho tisk v Římě. Ředitel listu „Italský občan“ prohlásil při jeho smrti, že byl jedním z jeho hlavních podporovatelů.

Uprostřed tak zmatené doby bylo zapotřebí věnovat se mládeži. Tak arcibiskup Mons. Casasola povolal z Benátek Dona Giovanniho dal Negro, aby založil Patronát pro syny lidu. Později byl založen také klub Mládež z Udine pro mladé z bohatých nebo měšťanských rodin. Pro taková díla byly nezbytné peníze. Jeden z prvních, kdo je věnoval, byl P. Alois. A pak bylo třeba podpisovat směnku za směnkou, protože soukolí přestávala fungovat.

A tak P. Alois převzal dílo těch, kteří u něho nevydrželi.

(Pokračování)
Překlad -lš-

BIBLE NA OLYMPIÁDĚ?

Při olympijských hrách v komunické Číně před čtyřmi roky mohla tiskárna Nanjingu tisknout Bible s olympijským znakem na obálce. Při letošní olympiádě, která bude v Londýně, není ještě jasno, zda bude možno vůbec šířit Bibli.

Kath-net

Když přišel Jidáš k židovským předákům s nabídkou, že jim

vydá svého Pána, uvítali to jako příležitost vypořádat se s nepříjemným prorokem ještě dříve, než původně předpokládali. Byli ochotni na to vynaložit třicet šekelů stříbra, což byla částka odškodného, jakou musel podle zákona zaplatit vlastník býka, který napadl a pobodal otroka. Svým spěchem však dosáhnou Židé právě toho, co nechtějí: Mesiáš svou smrtí a zmrtvýchvstáním o židovském svátku dá Velikonocům zcela nový, přímo převratný obsah a význam, který bude znamenat konec starozákonní bohoslužby.

Že budou však muset kvůli Nazaretskému sáhnout ještě mnohem hlouběji do své pokladnice, to tehdy velebněji ovšem ještě netušili. Stalo se tak, když se strážní oddíl, který postavili k Ježíšovu hrobu, aby jeho tělo někdo neukradl, stal nečekaně bezprostředním svědkem zemětřesení a neobyčejného zjevu anděla, který hravě odvalil zapečetěný kámen a zpřístupnil tak prázdný hrob. K smrti vyděšení vojáci se dali na útěk a nezbylo jim nic jiného než podat o celé události autentickou zprávu Židům. Mimořádně vysoký úplatek, který měl žoldáky zavázat k mlčení, byl jasným důkazem, že si jejich noční zážitek vyložili zcela jednoznačně jako naplnění obávaných Ježíšových předpovědí. Ono spěšné nedělní ranní zasedání synedria mělo ve skutečnosti mnohem závažnější důsledky; tito židovští předáci měli přítom v rukou budoucnost svého národa. Jejich usnesení bylo bohužel více než tragické. Rozhodli se setrvat ve své nenávisti, kterou předali budoucím generacím. Potvrdily se tak další Ježíšovy neúprosné předpovědi o osudu vyvoleného národa. Dnes se o nich a o podílu, jaký mají na svém dějinném osudu samotní Židé, raději opatrně mlčí. Ať budeme chodit kolem této otázky jakkoliv po špičkách, nic na této skutečnosti nezměníme.

Na slovíčko

Boží Syn byl ještě docela malým dítětem, když Simeon prohlásil, že tohoto Spasitele, který přišel na tento svět, už nebude možno ignorovat. Pro všechny, kteří ho nepřijmou, aby se jim stal povstáním ke spáse, bude znamenat pád a záhubu.

Hned na začátku svého evangelia „zaregistroval“ Jan dva významné

Ježíšovy rozhovory: se Samaritánkou a s Nikodémem. Jelikož tito dva naslouchali Ježíšovi s otevřeností a bez předsudků, našli u božského Mistra slova života. Jeho dlouhé a opakované rozhovory s židovskou elitou nevedly naopak k ničemu. Oni v něm od počátku viděli nebezpečného soka, proto si všechna jeho slova i všechny jeho skutky vykládali ve zlém. Tím se stali neschopnými pravého poznání. Jejich úvahy byly zcela zvrácené. To, co široké zástupy pokládaly za zjevné Boží znamení, oni přisuzovali Belzebubovi. Ve svém bohorovném sebevědomí našli Božího Syna ze spojenectví s ďáblem, a vůbec si nepřipouštěli, že tento ďábel je ve skutečnosti jejich otec.

Tato zákonitost stále platí. Bez Ježíše, Božího Syna, od něhož a skrze něhož je všechno,

neexistuje opravdové poznání v jakémkoliv oboru. Jestliže Božího Syna nepřipouštím, jestliže si dokonce vytknu za svůj cíl a úkol dospět k důkazům, že neexistuje, nemůžu mé myšlení a poznání skončit jinde než v džungli nesmyslů, které zůstanou nesmysly, ať jsou jakkoliv učesané.

Jakýkoliv tvrdošíjný předpoklad je vážnou překážkou poznání, a je proto nebezpečný. Svádí k jednostrannosti, k přeceňování i zdánlivých důkazů, které předpokladu lichotí, a k přehlížení závažných rozporů, které ho zpochybňují nebo vyvracejí. Pod vlivem svých přání člověk vidí i to, co není, a nevidí to, co je. Chceme-li dospět k opravdovému poznání, musíme být stále připraveni přijmout možnost, že nové poznatky zcela vyvrátí naše dosavadní přesvědčení, a to tím spíše, jestliže vycházejí z mylných předpokladů.

Předpoklad je tím houževnatější, čím více se opírá o pýchu. Je tomu tak v případě tzv. „vě-

deckého ateismu“. Základní dogma této pavědy nestojí na konci procesu poznání jako jeho výsledek a závěr, ale naopak přímo na jeho počátku jako vytožené přání, které se předem pokládá za skutečnost. Přišel s ním osvícenský fanatismus okouzlený představou, že vítězství vědy vyvrátí postupně všechny náboženské představy, kterými si lidstvo jen vypomáhá, dokud nemá pravé, experimentálně doložené poznání podstaty věci. Tvůrci ateismu pokládali bláhově předem za skutečnost své horoucí přání, aby kromě hmoty nic jiného neexistovalo.

Tzv. evolucionismus je národním příkladem teorie, která vznikla na objednávku onoho „vědeckého“ ateismu. Aby mohl být ze seznamu bytí vyloučen Bůh, bylo třeba najít jiného „tvůrce“, který dostatečně vysvětluje původ všeho jsoucna, ale nemá žádné jiné nároky a morální požadavky. Svůj souboj s „nevědeckým“ Bohem prohrává věda nejmarkantněji právě na tom poli, na kterém si nejvíce zakládala: prohlubování vědeckého poznání usvědčující z „nevědeckosti“ nikoliv náboženství, ale darwinismus jako falešnou víru ve všemohoucnost náhody, která je syntézou velkého přání a přeceněného polovědeckého poznání.

Není většího předpokladu a omylu než spoléhat na to, že věda jednou definitivně vyvrátí všechno náboženství. Možná, že vyvrátí ta náboženství, která nezjevil Bůh, ale vytvořil sám člověk. Ale víru v jediného pravého Boha, jednoho ve třech Osobách, jehož jednorozený Syn se stal jedním z nás, aby nás zachránil ze všech našich poblouznění, opravdová věda nemůže vyvrátit, nýbrž jen potvrdit, protože všechna opravdová věda není dílo člověka, ale nekonečné Boží moudrosti, proto ani nejsme nikdy schopni dobrat se jejího konce. Kdo přijme pokorně tuto skutečnost, bude mít na její plné poznání a z toho plynoucí úžas a chválu celou věčnost. -Iš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium - Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a záměřili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl ke hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Pondělí 9. 4. 2012: 6:05 Octava dies (666. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Putování modrou planetou: Island **7:20** Terra Santa News: 4. 4. 2012 **7:40** Přijeme si... **7:55** Hornolidečko – Valašské Příkazy **8:00** P.S.: Mons. František Radkowský – Sdělovací prostředky **8:25** Outdoor Films (2. díl): Richard Konkolski **10:00** Poselství svatých: František z Assisi **10:10** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **10:25** Sobecký obr **11:05** Noeland (53. díl) **11:35** Sedmihlásky (58. díl) **11:40** Klaunský pohádkový kuffík (21. díl): O prolhanosti **12:00** Angelus Domini [L] **12:05** Věrný pes Čiko **13:55** Jeruzalém **14:10** Boromejky pod Petřínem **14:25** Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy **14:55** Chudí Páně – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **16:00** Letohrad – Muzeum řemesel **16:25** Salesiánský magazín [P] **16:40** Exit 316 MISE: Musíme si naslouchat **17:00** NOeparáda (159. díl) [L] **18:05** Po hladině: Muž a žena [P] **18:25** Sedmihlásky (58. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **19:00** Přijeme si... **19:15** Odkaz předků (3. díl): Ročov **19:30** Krajnou ticha [P] **20:00** Jak si mě našel Antonín z Padovy [P] **20:40** Na koberečku (124. díl) **20:50** Až na konec světa **22:00** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (1. část) **23:00** Octava dies (666. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Kulatý stůl: Kurzy Alfa **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 10. 4. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašské Příkazy **6:10** J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) **7:45** Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2010 **8:05** Cesta k andělům (62. díl): kardinál Miloslav Vlk **8:55** Terra Santa News: 4. 4. 2012 **9:15** Člun: Katolická církev ve Vietnamu **9:30** Celostátní fórum mládeže – Žďár nad Sázavou 2012 **9:40** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **10:00** Octava dies (666. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (1. část) **11:30** Bratr Prem Bhai **11:40** Sedmihlásky (58. díl) **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (22. díl): O trpělivosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (73. díl): Dechovka **12:35** Putování modrou planetou: Island **13:20** Dana & Přátelé (10. díl) **13:50** Podobnoství (10. díl): Soudec a vdova **14:25** Kulatý stůl: Celostátní setkání mládeže Žďár nad Sázavou 2012 **16:00** Hornolidečko – Valašské Příkazy **16:10** Přijeme si... **16:25** Síla evangelia [P] **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus, SJ **17:20** Boromejky pod Petřínem **17:35** JuniorTV Kopřivnice (24. díl) **17:55** Noeland (53. díl) **18:25** Sedmihlásky (58. díl) **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti [P] **18:40** Hermie a Stanley na táboře **19:15** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **19:30** Poselství svatých: František z Assisi **19:40** Zpravodajské Noeviny: 10. 4. 2012 [P] **20:00** Misie na živo: Kola pro Afriku [L] **21:05** Odkaz předků (3. díl): Ročov **21:20** Zpravodajské Noeviny: 10. 4. 2012 **21:40** Outdoor Films (2. díl): Richard Konkolski **23:15** P.S.: Mons. František Radkowský – Sdělovací prostředky **23:40** Přijeme si... **0:05** Restituční polemika **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 11. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 4. 2012 **6:20** Misie na živo: Tanzanie **7:20** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **7:30** Chudí Páně – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **8:35** Noeland (53. díl) **9:05** Pilátova amnestia **9:30** Až na konec světa **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Jak si mě našel Antonín z Padovy **12:45** Zpravodajské Noeviny: 10. 4. 2012 **13:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha

13:20 Salesiánský magazín **13:40** P.S.: Mons. František Radkowský – Sdělovací prostředky **14:05** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 2. díl **14:45** Na koberečku (124. díl) **14:55** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **15:10** Smysl utrpení **15:30** Zelená energie **15:45** Bol som mimo: Branislav Škripek **17:00** Exit 316 MISE: Bláznivá střela [P] **17:20** Hudební magazín Mezi pražci [P] **18:00** Octava dies (666. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Jarná únava [P] **18:40** Sedmihlásky (58. díl) **18:45** Darkovice: Křížovou cestou **19:20** Terra Santa News: 11. 4. 2012 [P] **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Večer chval [L] **21:15** Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček [P] **21:40** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) [P] **22:45** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **22:55** Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy **23:30** Generální audience papeže Benedikta XVI. **0:05** J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 12. 4. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašské Příkazy **6:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:35** Boromejky pod Petřínem **6:50** Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček **7:15** Platinové písničky (73. díl): Dechovka **7:45** Síla evangelia **8:20** Cvrlikání (6. díl): Slávek Klecandr **9:35** Poselství svatých: František z Assisi **9:50** Kulatý stůl: časopis IN! **11:25** Přijeme si... **11:40** Sedmihlásky (58. díl) **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Jarná únava **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Jak potkávat svět (10. díl): s Alfrédem Strejčkem **13:25** Tučín **13:45** Putování modrou planetou: Island **14:30** Jak si mě našel Antonín z Padovy **15:15** Terra Santa News: 11. 4. 2012 **15:35** Odkaz předků (3. díl): Ročov **16:00** Ekoauto (28. díl) **16:15** Podobnoství (11. díl): Farizeus a celník [P] **16:45** Dana & Přátelé (3. díl) **17:20** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **17:35** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **17:50** Hermie a Stanley na táboře **18:25** Sedmihlásky (58. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Jarné nedorozumění [P] **18:40** Cesta k andělům (62. díl): kardinál Miloslav Vlk **19:30** Atlas Charity: Co je hospic [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2012 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (55. díl) [L] **21:15** Kus dřeva ze stromu: Buk [P] **21:30** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2012 **21:45** P.S. Mons. František Václav Lobkowicz, OPraem. – mše sv. mladých na biskupství **22:10** Přijeme si... **22:25** Octava dies (666. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:00** NOeparáda (159. díl) **0:05** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2012 **0:20** Exit 316 MISE: Bláznivá střela **0:40** Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice 2010 **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 13. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **6:30** NOeparáda (159. díl) **7:35** Pilátova amnestia **8:00** Krásy Čech a Moravy (6. díl): Perly horní Vltavy **8:30** Salesiánský magazín **8:45** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) **9:45** Na koberečku (124. díl) **10:00** Jak si mě našel Antonín z Padovy **10:45** Děti pomáhají dětem **11:20** JuniorTV Kopřivnice (24. díl) **11:40** Sedmihlásky (58. díl) **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Jarné nedorozumění **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** Cesta k andělům (62. díl): kardinál Miloslav Vlk **13:10** Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček **13:35** Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava **14:35** Až na konec světa **15:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2012 **16:15** Darkovice: Křížovou cestou **16:55** Misie na živo: Kola pro Afriku **18:00** Noeland (53. díl) **18:30** V chalůpce a za chalůpkou:

Dedkove strašidla [P] **18:40** Sedmihlásky (58. díl) **18:45** Exit 316 MISE: Bláznivá střela **19:05** Kus dřeva ze stromu: Buk **19:40** Hornolidečko – Francova Lhota [P] **20:00** Noemova pošta 2012: duben [L] **21:30** Salesiánský magazín **21:45** Na koberečku (124. díl) **22:00** Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční [P] **22:30** Přijeme si... **22:45** Podobnoství (11. díl): Farizeus a celník **23:15** Dana & Přátelé (3. díl) **23:45** Hornolidečko – Francova Lhota **0:05** Putování modrou planetou: Island **0:45** Terra Santa News: 11. 4. 2012 **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 14. 4. 2012: 6:05 Hornolidečko – Francova Lhota **6:20** P.S. Mons. František Václav Lobkowicz, OPraem. – mše sv. mladých na biskupství **6:40** Podobnoství (11. díl): Farizeus a celník **7:10** Dana & Přátelé (3. díl) **7:40** Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček **8:00** Cesta návratu **8:15** Přijeme si... **8:30** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **8:45** Noeland (53. díl) **9:15** Sedmihlásky (58. díl) **9:20** Hermie a Stanley na táboře **10:00** NOeparáda (159. díl) **11:00** Exit 316 MISE: Bláznivá střela **11:20** Hudební magazín Mezi pražci **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Zpravodajské Noeviny: 12. 4. 2012 **12:20** Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční **12:50** Přijeme si... **13:05** Terra Santa News: 11. 4. 2012 **13:30** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **14:15** Síla evangelia **14:50** Boromejky pod Petřínem **15:05** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách [P] **15:25** Platinové písničky (73. díl): Dechovka **16:00** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 2. díl **16:40** Hornolidečko – Francova Lhota **16:55** Misie na živo: Kola pro Afriku **18:00** Krásy Čech a Moravy (7. díl): Vranov nad Dyjí [P] **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Dedkove strašidla **18:40** Sedmihlásky (58. díl) **18:45** Potkal jsem Boha v temnotě **19:15** Poselství svatých: František z Assisi **19:25** Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční **20:00** Taková léčivá romance: divadelní spolek Hrozen **21:50** Putování modrou planetou: Kanada BC [P] **22:30** Bratr Prem Bhai **22:40** Atlas Charity: Co je hospic **22:50** Noekreace aneb Vandrování (134. díl) **23:00** Chudí Páně – P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm. **0:05** Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 15. 4. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční **6:45** Pilátova amnestia **7:10** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (54. díl) **8:25** Až na konec světa **9:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (32. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **10:00** Mše svatá z Trnavy [L] **11:05** Na koberečku (124. díl) **11:15** Síla evangelia **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:20** Platinové písničky (74. díl): Dechovka [P] **13:55** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **14:50** Atlas Charity: Co je hospic **14:55** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) **16:00** Po hladině: Muž a žena **16:20** Hermie a vánoční dort [P] **16:55** Sedmihlásky (59. díl) [P] **17:00** Noeland (40. díl) [P] **17:30** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad [P] **17:45** Exit 316 MISE: Bláznivá střela **18:05** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) [P] **18:15** Přijeme si... [P] **18:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (33. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **19:00** Slavnostní závěrečný koncert 21. ročníku Velikonočního festivalu duchovní hudby [L] **20:20** Čteme z křesťanských periodik **20:30** Pavel VI. – papež v bouřlivých časech (2. díl) **22:10** Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **22:40** Misie na živo: Kola pro Afriku **23:45** Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční **0:20** Zpravodajský souhrn týdne **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Centrum naděje a pomoci Brno vypisuje výběrové řízení na pozice ve zdravotnických profesích: VŠEOBECNÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA • PORODNÍ ASISTENTKA • PRAKTICKÝ LÉKAŘ • LÉKAŘ OBORU INTERNÍ LÉKAŘSTVÍ • GYNEKOLOG • DERMATOLOG. V současné době by se jednalo o krátkodobé zástupy s výhledem na pracovní úvazek. Podmínkou je kromě potřebného vzdělání úcta k porodinným hodnotám, úcta k životu od početí, komunikativnost, znalost práce s počítačem i ochota dále se vzdělávat. Více o práci organizace je na www.cenap.cz. V případě zájmu zašlete motivační dopis s životopisem na e-mail cenap@cenap.cz.

Comitium Mariiny legie v Olomouci na své výroční slavnosti Acies 22. března 2012, již se účastnilo 41 legionářů, obnovilo své sliby naší nebeské Matce Panně Marii. Tímto si dovolujeme poděkovat otcům dominikánům za velkodušné poskytnutí svého refektáře k agapé, které probíhalo ve velmi srdečné atmosféře. Všem bratřím a sestřím legionářům doporučujeme prohlídku našich legionářských webových stránek www.legio-mariae.cz. Najdete tam zajímavá duchovní čtení, promluvy allocutio našeho duchovního vůdce o. Františka Dobeše, fotogalerii aj.

Ve dnech **4.-6. května 2012** se skuteční **FRANTIŠKÁNSKÁ POUŤ do Montichiari v Itálii - Rosa Mystica**, která je obětována za kněze, bohoslovce, řeholnice a řeholníky. **Odjezd:** v pátek 4. 5. 2012 v 16 hod. z Hodonína přes Mutěnice, v 18 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 6. 5. 2012 ráno. **Cena:** 1700 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. **Sobotní program:** návštěva dómu, domek a hrob Pierriny Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesie se sochami a květinami ve Fontanelle (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše svatá, křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18.30 hod. Pouť vede otec Jaroslav Stříž. **Přihlášky:** Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice • tel. 518 370 892, mobil: 724 751 856 nebo 720 382 976.

POSELSTVÍ Z IRSKA

K dotazům našich čtenářů na tzv. „poselství z Irska“ uveřejňujeme následující stanovisko:

Poselství obsahují závažné pravdy, týkající se současného stavu světa a budoucího příchodu Božího Syna. Ve zveřejněných textech se však projevují také závažné věroučné rozpory a neznalosti základních pravd, takže je naprosto vyloučeno, aby jejich autorem byl Ježíš Kristus. Jedná se o kompilace s použitím materiálů od autentických mystiků. Je tedy zbytečné a škodlivé ztrácet čas četbou těchto materiálů. K tomuto problému se ještě vrátíme.

Redakce Světla

Katolický domov studujících nabízí levné ubytování v centru Prahy. Recepce, snídaně, wifi, rezervace on-line, kapele, 2-, 3- a 4lůžkové pokoje. Telefon: (+420) 224 934 496
• web: <http://kds.op.cz/ubytovani-turisticke> • e-mail: hostel@kds.op.cz. **Adresa:** Černá 1610/14, 110 00 Praha 1.

X. DÍVČÍ PĚŠÍ POUŤ z Vranova nad D. do Kostelního Vydří se koná v úterý 8. 5. 2012. Odchod v 6.00 hod. z Vranova nad Dyjí • příchod do Kostelního Vydří asi ve 20.00 hod. • následuje mše svatá • po mši svaté společný odjezd do Vranova. V případě noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák. Dále s sebou: růženec, dostatek tekutin a jídla. Délka trasy asi 40 km (Vranov nad Dyjí, Lančov, Vysočany, Police, Dačice, Kostelní Vydří), doprovodné vozidlo zajištěno. Společné modlitební úmysly: za účtu k životu, za matky, za nová duchovní povolání. **Kontakt:** tel. 602 840 461. Srdečně zveme!

Liturgická čtení

Neděle 8. 4. - slavnost

Zmrtvýchvstání Páně
1. čt.: Sk 10,34a.37-43
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23
Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)
Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
2. čt.: Kol 3,1-4
nebo 1 Kor 5,6b-8
Ev.: Jan 20,1-9
(večer: Lk 24,13-35)
Slovo na den: Zamířili ke hrobu.

Pondělí 9. 4. - Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 28,8-15
Slovo na den: S velkou radostí.

Úterý 10. 4. - Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41
Ž 33(32),4-5.18-19.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 20,11-18
Slovo na den: Koho hledáš?

Středa 11. 4. - Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10
Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9
Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 24,13-35
Slovo na den: Zůstaň s námi.

Čtvrtek 12. 4. - Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26
Ž 8,2a+5.6-7.8-9
Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 24,35-48
Slovo na den: Vyzbrojeni mocí z výsosti.

Pátek 13. 4. - Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12
Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a
Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhl, stal se kvádrem nárožním.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 21,1-14
Slovo na den: Pojďte snídat!

Sobota 14. 4. - Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21
Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21
Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žeš mě vyslyšel.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mk 16,9-15
Slovo na den: Teď truchlili a plakali.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. - 14. DUBNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 8. 4.		PO 9. 4.		ÚT 10. 4.		ST 11. 4.		ČT 12. 4.		PÁ 13. 4.		SO 14. 4.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
SO 7. 4.														
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	569
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	570
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	570
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Z AŠRAMU DO KLÁŠTERA

Joseph-Marie Verlinde • Z francouzštiny přeložila Věra Vějřichová

Autora této knihy v mládí silně oslovil guru Mahariši Mahéš Jógi. Jacques Verlinde (nar. 1947, řeholním jménem Joseph-Marie) byl velmi nadaný student, maturoval v 15 letech a specializoval se na obor nukleární chemie. V roce 1968 na něj zapůsobil jmenovaný guru, zakladatel tzv. transcendentální meditace, který právě pobýval v západní Evropě. Jacques zanechal nadějně vědecké dráhy a následoval jej nejprve do Španělska a pak do Indie, kde několik let pronikal do tajů nově objevené duchovní cesty. Po několika letech ale prožil nečekané oslovení Kristem, které ho přimělo k návratu do Evropy a ke křesťanství. Ještě nějakou dobu se snažil spojit život v Kristu s používáním nabytých paranormálních schopností, než pochopil, že okultní síly neovládá, ale ony ovládají jeho. Časem našel odvahu i příležitost podstoupit proces očišťování a osvobodování ze závislosti na moci, která nebyla Boží. Verlinde hodnotí svou zkušenost s východní mystikou negativně. Křesťanům, kteří touží po náboženské zkušenosti Východu, přináší varování. Ale činí tak s mimořádným citem, přičemž argumentuje nejen na základě hluboké osobní zkušenosti, ale i pomocí solidních antropologických a teologických znalostí. Verlinde spolu se skupinou studentů založil v roce 1990 ve Francii komunitu s názvem *Rodina svatého Josefa*.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 125x200 mm, 224 stran, 249 Kč*

PŘÍBĚHY LÁSKY ...KTERÉ SE SKUTEČNĚ STALY

Gary Chapman • Z angličtiny přeložil Dan Drápal

Autor vybral a komentoval příběhy „obyčejných“ lidí. Především platí, že má-li nám láska vydržet, máme-li zvládnout veškeré tlaky a složitosti života, musí být láska něco víc než jen cit. Musí to být něco, co děláme. Musíme ji konkrétně projevit v manželství, v rodině, mezi přáteli a známými, ba dokonce i mezi nepřáteli. Právě toto je téma knihy Garyho Chapmana.

Návrat domů • Brož., 138x205 mm, 216 stran, 220 Kč

PĚT JAZYKŮ LÁSKY PRO SVOBODNÉ A OSAMĚLÉ

Gary Chapman • Z angličtiny přeložila Zuzana Kempná

Ať už jste rozvedení, ovdovělí, nebo jste se nikdy neoženili či nevdaly, vaší nejhlubší citovou potřebou je „cítit, že jste někým milován“. Jakými jazyky lásky mohou druzí promlouvat do našich životů, pomůže nám odkrýt tato kniha.

Návrat domů • 2. vydání • Brož., 138x205 mm, 176 stran, 240 Kč

MÁM TOLIK PRÁCE, ŽE SI JDU RADEJŠI LEHNOUT

František Lukeš

Krátké povídky, úvahy a fejetony P. Fr. Lukeše (1921–1998) vyprávějí o obyčejných lidech s obdivuhodnými vlastnostmi, postoji a činy. Z jednotlivých příběhů vyzařuje víra a naděje, ale především povzbuzení, láska k lidem a veliké milosrdenství vůči lidské slabosti. Texty knížky jsou stručné, ale právě tím čtivé, nabízející mnoho podnětů k zamyšlení.

*Karmelitánské nakladatelství • Vydání druhé, v KNA první
Brož., 117x180 mm, 84 stran, 109 Kč*

**Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24